

Indholdsfortegnelse

INDHOLDSFORTEGNELSE	1
INTRODUKTION	2
HOLOCAUSTREVISIONISMENS BETYDNING OG FREMTID	3
EN OVERTRÆDELSE AF LOVEN.....	3
EN REVISIONISTISK KRONIK.....	4
HISTORIEREVISIONISME.....	5
DEN OFFICIELLE HISTORIESKRIVNING: DENS TILBAGETOG OVER FOR REVISIONISMENS FREMGANG	5
NUL HULLER - NUL HOLOCAUST.....	8
REVISIONISMENS SEJRE OG NEDERLAG.....	11
'HOLOCAUST' PROPAGANDA.....	12
GASKAMRE, SOM ALDRIG ER BLEVET SET ELLER FREMVIST.....	12
"HOLOCAUST-VIDNER": UBEKRÆFTEDE VIDNESBYRD.....	13
ANDRE FABLER ANGÅENDE ANDEN VERDENSKRIG.....	15
ET ALTOMFATTENDE SLAGTERI.....	15
FIRE KÆMPER OG TRE DVERGE: HVEM ØNSKEDE KRIG?.....	16
ØNSKEDE FRANKRIG MON KRIG?.....	17
ØNSKEDE TYSKLAND KRIG?.....	18
CHURCHILL OG BRITERNE SOM MESTRE I KRIGSPROPAGANDA.....	19
I BERGEN-BELSEN INTRODUCERER ENGLÆNDERNE MEDIECIRKUS "NAZIFORBRYDELSER".....	20
AMERIKANERNE OG RUSSENE OVERGÅR ENGLÆNDERNE.....	21
ET BEDRAG ENDELIGT UNDSAGT I 1995.....	22
DE JØDISKE ORGANISATIONERS ANSVAR FOR DENNE PROPAGANDA.....	23
JØDISKE ORGANISATIONER PÅTVINGER EN "HOLOCAUST- TRO".....	24
HISTORIEVIDENSKABENS NATURLIGE MODSTAND IMOD DENNE TRO.....	27
FOR EN LIGEFREM REVISIONISME.....	27
EN KONFLIKT UDEN ENDE.....	28
FREMTIDEN MELLEM UNDERTRYKKELSE OG INTERNET.....	29
EN FORVÆRRELSE AF UNDERTRYKKELSEN.....	30
PLIGTEN TIL MODSTAND.....	31
NOTER	31

“Da Frankrig dømte Faurisson”

*Men det vil du angre, du franske nation,
der bor i de hundrede stæder
og vandrer omkring mellem Rhinen og Rhône
og nævntes i verden med hæder.
Der kommer en dag, da Faurissons navn
vil fylde dit blod med smerteligt savn
og rødme din sænkede pænde.
Og da vil der løsnes et suk i din barm
mod ham, der for retfærd har dystet,
mod ham, du forfulgte med råben og larm
og flæede ordnen af brystet;
og da vil du samle hver stump af hans ben,
og smykke hans minde og kranse hans sten
og pryde dig selv med hans hæder*

Introduktion

Robert Faurisson er en af verdens førende europæiske revisionistiske forskere. Han er født i 1929 og uddannet på Sorbonne i Paris. Han underviste som professor ved universitet i den franske by Lyon fra 1974 til 1990. Han var specialist i at analysere tekster og dokumenter. Han begyndte som latinlærer. Først efter mange års privat forskning og studier offentliggjorde dr. Faurisson sine skeptiske synspunkter om holocaust i artikler, som blev publiceret i 1978 og 1979 i det franske dagblad *Le Monde*. Hans skrifter om holocaust er fremkommet i adskillige bøger og utallige videnskabelige artikler. Denne afhandling er oversat fra fransk til engelsk af S. Mundi (pseudonym) og fra engelsk til dansk af Ole Kreiberg og Glenn Pacarżina. Den er tilpasset efter introduktionen (dateret den 3. december 1998) til *Écrits révisionnistes* (1974 – 1998), en samling i fire bind udsendt privat i 1999, som indeholder næsten alle dr. Faurissons revisionistiske skrifter.

I parentes () gives henvisning til noter, som kun meddeles på engelsk, ikke i dansk oversættelse. De findes i den franske original, og i oversættelserne til engelsk og tysk. Den engelske oversættelse findes på nettet under http://www.ihr.org/jhr/v19/v19n1p-2_Faurisson.html

Dette essay skal betragtes som en samlet fremstilling og sammenfatning af resultaterne af mere end tredive års revisionistisk forskning. Hvert ord, hver sætning er velovervejet. De store linier trækkes op, og det er værdifuldt, for forfatteren har selv haft hvert punkt under den skarpe lup. Den giver en moden forskers helhedssyn på en vigtig periode i verdenshistorien, og fremstår som en ægte perle i det-vil-vi-ikke-høre skriblernes overflødige dynger af papir. Faurisson viser, hvordan de officielle historiebøger ofte har snydt deres ukritiske læsere. Teksten er komprimeret og den har ikke altid været let at oversætte til dansk. Bedst er det, hvis den betragtes som et hjælp til selv at læse den franske original.

HOLOCAUSTREVISIONISMENS BETYDNING OG FREMTID

En revisionistisk kronik

Af **Robert Faurisson**

Dette er ikke en bemærkning, der stammer fra en revisionist, men derimod fra en antirevisionist: (1)

"Holocaustbenægter", "revisionist", "negationist": Alle og enhver ved, hvad sådan en beskyldning indebærer. Den betyder effektiv udelukkelse fra den civiliserede menneskehed. Enhver, som bliver mistænkt for dette, er færdig. Hans offentlige liv og akademiske ry er ødelagt."

Og han tilføjede:

"Men engang vil man blive nødt til at diskutere de almindelige tilstande i et land, hvor det at stemple en anerkendt akademiker som holocaustbenægter er nok til øjeblikkeligt at ødelægge ham moralsk".

En overtrædelse af loven

Skrifter som dette kan ikke sælges åbent i Frankrig. De må trykkes og fordeles privat.

I Frankrig er det forbudt at stille spørgsmålstegn ved Shoah – også kaldet "Holocaust"

En lov vedrørende pressefriheden, som trådte i kraft den 13. juli 1990, gør det til en forbrydelse at stille spørgsmålstegn ved Shoah i dets tre bestanddele: det påståede folkemord på jøderne, de påståede nazistiske gaskamre, og det påståede antal på 6 millioner jødiske ofre for anden verdenskrig. Overtrædelser af denne lov straffes med fængsel fra en måned til et år eller bøde fra 2.000 til 300.000 franc, samt påbud om at betale betydelige erstatninger, og andre sanktioner. Mere præcist gør denne lov det til en forbrydelse at sætte spørgsmål ved eksistensen af hvilken som helst af de "forbrydelser mod menneskeheden", sådan som de blev defineret i 1945 og dømt i 1946 af den internationale militærdomstol i Nürnberg, en domstol nedsat udelukkende af sejrherrene med det formål, at dømme de besejrede. Debatter og strid om Shoah er selvfølgelig stadigvæk tilladt, men dog kun indenfor det officielle dogmes begrænsninger. Strid eller debat som kunne føre til udfordring af Shoahhistorien som helhed eller dele af den, eller som blot sår tvivl, er forbudt. Og endnu en gang: Om dette emne er selv tvivl forbudt og strafbar.

I Frankrig kom tilskyndelsen til en sådan israelsk inspireret lov (2) i 1986 fra adskillige historikere af jødisk oprindelse, herunder Pierre Vidal-Naquet, Georges Wellers og Francois Bédarida sammen med overrabbiner René-Samuel Sirat (3). Loven blev vedtaget i 1990 på initiativ af den forhenværende premierminister Laurent Fabius, på det tidspunkt medlem af den socialistiske regering og formand for nationalforsamlingen og militant forkæmper for den jødiske sag. På dette tidspunkt vakte en skændning af en jødisk grav på en kirkegård i Carpentras i Provence så stor opstandelse i medierne, at det i praksis gjorde det umuligt for oppositionelle lovgivere at stable en effektiv modstand mod dette lovforslag på benene. I Paris marcherede 200.000 demonstranter med israelske flag mod en genopståen af det afskyelige uhyre. Notre Dames store klokke kimedede for at markere en særlig tragisk og betydningsfuld begivenhed i Frankrigs historie. Så snart loven var vedtaget (forkyndt i Journal Officiel den 14. juli i det samme nummer, som tilfældigvis også bekendtgjorde Vidal-Naquets udnævnelse til æreslegionen) blev Carpentrasskændelsen kun nævnt med en vis distance som en påmindelse. Kun "Fabius-Gaysotloven" stod tilbage.

Under pres fra nationale og internationale jødiske organisationer, vedtog andre lande lignende love om forbud mod at sætte spørgsmål ved Shoah. Dette var tilfældet i Tyskland, Østrig, Belgien, Schweiz, Spanien og Litauen. I praksis er sådanne love dog ikke absolut nødvendige for at bekæmpe og undertrykke historisk revisionisme. I Frankrig, ligesom andre steder, har det ofte været praksis at forfølge tvivlere, alt efter behovet i konkrete sager, ved hjælp af antiracisme- og antisemitismelove med påstande om at have bagvasket nulevende personer, krænket mindet om de døde, forsøgt at retfærdiggøre forbrydelser eller udbredt falske nyheder og - som en kilde til skadeserstatning til sagsøgerne – at påberåbe sig reglerne om personlig skadeserstatning.

I Frankrig beskytter politiet og domstolene nidkært den officielle version af anden verdenskrigs historie. Ifølge denne rabbiniske version var hovedbegivenheden Shoah, med andre ord den fysiske udryddelse af de jøder, som tyskerne hævdes at have gjort sig skyldige i fra 1941-1942 til 1944-1945. (Da der ikke forefindes noget som helst dokument, der fastslår et nøjagtigt tidsrum for begivenheden – og det er ikke så mærkeligt, da det drejer sig om en fiktion – foreslår de officielle historikere kun datoer, som er ligeså divergerende som de er omtrentlige.)

En revisionistisk kronik

Siden 1974 har jeg været nødt til at udkæmpe så mange retslige slagsmål, at jeg ikke har haft tid til at udarbejde en systematisk afsløring, som man med rette kunne forvente af en professor, der gennem mange år har viet alle sine anstrengelser til et eneste aspekt af anden verdenskrig, nemlig "Holocaust" eller Shoah.

År efter år har en lavine af retssager med de mest alvorlige konsekvenser forpurret mine planer om at offentliggøre et sådant værk. Udover mine egne sager, har jeg brugt betydelig tid på forsvaret i retten af andre revisionister i Frankrig og i udlandet. I dag er der, samtidig med, at jeg skriver disse ord, anlagt to sager mod mig, en i Holland og en anden i Frankrig, samtidig med at jeg må involvere mig direkte eller indirekte i processer mod revisionister i Schweiz, Canada og Australien. På grund af tidsmangel har jeg måttet afstå at hjælpe andre, især to japanske revisionister.

Over hele verden er vore modstanderes taktik den samme: brug domstolene til at lamme revisionisternes arbejde, om ikke for andet så for at få dem idømt fængselsstraffe eller til at betale bøder og erstatninger. For dem, som er idømt fængselsstraffe, betyder det, at de må indstille al revisionistisk aktivitet, mens de, som er dømt til at betale store summer, er tvunget til indlede en febrilsk jagt under trussel om fogedsager, tvangsauktioner og indefrysning af bankkonti. Alene af denne årsag har jeg gennem det sidste kvarte århundrede haft et besværligt liv. Det er stadigvæk besværligt, og det vil det efter al sandsynlighed blive ved med at være.

For at gøre det endnu værre, er mit begreb om forskning ikke det samme som skrivebordsprofessorens eller historikerens. Jeg anser det for uundværligt personligt at undersøge området: enten det retsmedicinske område eller det område, hvor modstanderen befinder sig. Jeg ville ikke bryde mig om at tale om Dachau, Majdanek, Auschwitz eller Treblinka uden først at have besøgt disse steder for selv at kunne besigtige bygningerne og folk på stedet. Jeg ville aldrig omtale antirevisionistiske aktiviteter så som demonstrationer, konferencer, symposier og retssager uden selv at have deltaget i dem eller i det mindste at have sendt en observatør til dem – en praksis som ikke er risikofri, men som sætter en i stand til at få oplysninger fra førstehåndskilder. Jeg har ladet venner og medarbejdere skrive utallige breve og udtalelser. Når som helst det er muligt, går jeg selv på barrikaderne. Lad mig tage et eksempel: den imponerende "Holocaust"konference, der blev organiseret af den nu afdøde Robert Maxwell (som også går under øgenavnet Lyve-Bob). Jeg tror, at jeg retfærdigvis kan sige, at den mislykkedes på ynkelig

vis (som Maxwell selv indrømmede)(4), takket være aktiviteter på stedet, som jeg personlig organiserede med hjælp fra en kvindelig fransk revisionist, som hverken manglede mod, dristighed eller opfindsomhed. Hendes aktivisme alene kan opvejes af flere bøger.

Til de timer og dage, som således er blevet tilbragt med at forberede retssager og forskellige sporadiske handlinger, bør tilføjes de timer og dage, der er gået tabt på hospitalet for at jeg kunne komme mig efter en udmattende kamp, eller fra konsekvenserne af fysiske overfald udført af militante jødiske grupper. (I Frankrig er det strengt forbudt at danne bevæbnede militser, undtagen for jøder)(5).

Sidst ,men ikke mindst, er jeg nødt til at opmuntre, lede og koordinere, i Frankrig og i udlandet, aktiviteter og arbejder af revisionistisk natur, støtte dem, som er svækkede, sikre fortsat handling, besvare forespørgsler, advare mod provokationer, fejl, afstikkere fra målet og vigtigst af alt, bekæmpe, at nogle revisionister føler sig fristede til at søge kompromis med modstanderen og begynder at trække i land. Eksempler på kamprætte revisionister, som har nedværdiget sig til offentlig anger, er der desværre ikke mangel på. Jeg skal dog ikke klandre dem. Jeg ved af erfaring, at modløshed kan ramme os alle, fordi kampen er så ulige. Vore ressourcer er latterligt små, mens vore modstanderes er enorme.

Historierevisionisme

Revisionisme drejer sig om metode og ikke om ideologi.

Den kræver ved al forskning en tilbagevenden til begyndelsespunktet – undersøgelse fulgt af undersøgelse, genlæsning og genskrivning, vurdering efterfulgt af genvurdering, nyorientering, revision og omarbejdelse. Den er åndelig set det modsatte af ideologi. Den benægter ikke, men sigter derimod på at bekræfte med større nøjagtighed. Revisionister er ikke "benægttere" (eller for at bruge et fransk udtryk "negationister"). De bestræber sig snarere på at søge og at finde ting, hvor det forekom, at der ikke var mere at finde.

Revisionisme kan udføres i hundredvis af dagligdagsaktiviteter og i hundredvis af historiske, videnskabelige og litterære forskningsområder. Den sætter ikke nødvendigvis spørgsmål ved etablerede ideer, men fører ofte til at gøre dem mere kvalificerede, mere præcise. Den søger at adskille det sande fra det usande. Historie er revisionistisk i sit inderste væsen; ideologi er dens fjende. Fordi ideologi står stærkest i tider med krig og konflikt, og fordi den udspyr usandheder i rigt mål med propagandaformål, tilrådes historikeren, som arbejder på dette område, at skærpe sin overvågenhed. Ved nærmere at trænge ind i "sandhederne", som han har mødt så ofte, vil han uden tvivl erkende, at når en krig har ført til et tocifret antal millioner døde, er det første offer den skinbarlige sandhed.

Den officielle historieskrivning om anden verdenskrig rummer en lille del sandhed opblandet med en stor del usandhed.

Den officielle historieskrivning: Dens tilbagetog over for revisionismens fremgang

Det er korrekt at sige, at det nationalsocialistiske Tyskland byggede koncentrationslejre. Det gjorde det efter og på samme tid som en god del andre lande, som alle var overbeviste om, at deres lejre ville være mere humane end fængsler. Hitler så i disse, hvad Napoleon den Tredje havde tænkt sig med oprettelsen af straffekolonier. Men det er forkert at sige, at Tyskland nogensinde etablerede "udryddelseslejre" (et udtryk opfundet af de allierede).

Det er korrekt at sige, at tyskerne fremstillede gasdrevne køretøjer (Gaswagen). Men det er forkert at sige, at de nogensinde fremstillede gasvogne til drabsformål (hvis en eneste af disse nogensinde havde

eksisteret, ville den være udstillet på bilmuseum, eller på et af de forskellige Holocaustmuseer, i det mindste i form af en tegning af videnskabelig værdi).

Det er korrekt at sige, at tyskerne anvendte Zyklon (som er fremstillet af blåsyre og som har været i handlen siden 1922), for gennem desinficering at beskytte helbredet hos et stort antal civile, tropper og fanger. Men de brugte aldrig Zyklon til at slå nogen ihjel med, endsige til at slå skarer af mennesker ihjel med på en gang. I lyset af de meget strenge regler, der gælder for brugen af blåsyregas, ville den påståede gasning af fanger, som skulle været gennemført i Auschwitz og andre lejre, have været fuldstændigt umulig. (6)

Det er korrekt at sige, at tyskerne forestillede sig en "endelig løsning på jødespørgsmålet". Men denne løsning var en territorial (eine territoriale Endlösung der Judenfrage) og ikke en morderisk. Det var et projekt, som skulle tilskynde eller om nødvendigt tvinge jøderne til at forlade Tyskland og dets europæiske indflydelsessfære for derefter, sammen med zionisterne, at etablere en jødisk nationalstat på Madagaskar eller andetsteds. Med sådan en løsning for øje samarbejdede mange zionister med det nationalsocialistiske Tyskland. (7)

Det er korrekt at sige, at tyske myndighedspersoner mødtes den 20. januar 1942 i en villa i Wannsee, som er beliggende i udkanten af Berlin, for at diskutere jødespørgsmålet. Men emnet for deres diskussion var den tvungne udvandring eller deportation af jøderne såvel som en fremtidig oprettelse af et særligt jødisk territorium. Det var ikke et program om fysisk udryddelse.

Det er korrekt at sige, at nogle tyske koncentrationslejre havde krematorier til at forbrænde lig. Men deres formål var at bekæmpe epidemier og ikke - som nogen vover at påstå - at forbrænde levende mennesker sammen med ligene. (8)

Det er korrekt at sige, at mange jøder oplevede krigens genvordigheder, internering, deportation, fangelejrene, koncentrationslejrene, tvangsarbejdslejrene, ghettoerne; at der var summariske henrettelser af jøder, at der var ofre for repressalier og endda massakrer (der er nemlig ingen krige uden massakrer). Men det er ligeledes sandt, at alle disse lidelser også ramte mange andre nationer og samfund under krigen og i særdeleshed tyskerne selv og deres allierede (bortset fra genvordighederne i ghettoerne, for ghettoerne er først og fremmest en af jødernes egne frembringelser.) (9) Dette er frem for alt det mest sandsynlige for enhver, som ikke lider af hjerneskade, og som forsøger at beskæftige sig med begge sider af historien (det vil sige den, som altid bliver fremvist, såvel som den side, som næsten altid forbliver skjult), at de besejredes lidelser under krigen og bagefter i antal og natur var større end jødernes og sejrherrenes - særligt, hvad angår deportationer.

Det er forkert, at der nogensinde fandtes, sådan som nogen gennem lang tid har turdet hævde, nogen som helst ordre udstedt af Hitler eller af hans medarbejdere om at udrydde jøderne. Under krigen blev tyske soldater og officerer dømt af deres egne krigsretter og i flere tilfælde skudt for at have dræbt jøder.

Det er godt, at eksterminationisterne (det vil sige de, som tror på jødeudryddelsen) er begyndt at blive kørt så træt, at de anerkender, at der ikke findes noget spor af nogen plan, instruktion eller noget dokument angående en politik vedrørende fysisk udryddelse af jøderne, og at de ligeledes omsider har indrømmet, at der aldrig er blevet fundet noget spor af et budget for et sådant foretagende eller en institution ansvarlig for at køre et sådant projekt.

Det er godt, at eksterminationisterne langt om længe har indrømmet overfor revisionisterne, at dommerne ved Nürnberg-processen (1945-46) accepterede rent opspind, så som historierne om sæbe fremstillet af jødisk fedt, lampeskærme fremstillet af menneskehud, eller "indskrumpede menneskehoveder" og gaskamre til udryddelse i Dachau.

Det er særligt godt, at eksterminationisterne endeligt har anerkendt, at den mest iøjnefaldende, den mest skræmmende og mest betydningsfulde del af denne proces – det vil sige, retsmødet den 15. april 1946, hvor en forhenværende kommandant i Auschwitz, Rudolf Höss, bevidnede, at der i hans lejr var blevet gasset millioner af jøder – alene var en følge af den tortur, som han var blevet udsat for. Hans "tilståelse" fremført i så mange år og i så mange historiske værker som det vigtigste "bevis" for folkemordet på jøderne, er nu henvist til glemslen, i det mindste for så vidt angår historikere. (10)

Det er heldigt, at eksterminationistiske historikere omsider har erkendt, at SS-officer Kurt Gersteins berømte vidnesbyrd, som er en væsentlig bestanddel af deres bevisførelse, er uden værdi. Det er foragteligt, at et fransk universitet annullerede revisionisten Henri Rogues doktorgrad, som han havde fået for at have påvist denne kendsgerning i 1985. (11)

Det er ynkeligt, at Raul Hilberg, eksterminationismens pave, dristede sig til at skrive i sin første udgave fra 1961 af sit værk, "Tilintetgørelsen af den Europæiske Jødedom", at der var udstedt to ordrer fra Hitler om at udrydde de europæiske jøder, for så senere at erklære i 1983, at udryddelsen var blevet til af sig selv uden nogen ordre eller plan, men snarere gennem "et utroligt møde af sjæle, en konsensus – " tankelæsning i et vidtstrakt (tysk) bureaukrati". Det var altså Hilberg, der erstattede en uberettiget påstand med en magisk forklaring: telepati. (12)

Det er godt, at eksterminationisterne faktisk endelig (eller næsten endelig) har opgivet den på "vidneudsagn" baserede anklage, ifølge hvilken der var henrettelsesgaskamre i Ravensbrück, Oranienburg-Sachsenhausen, Mauthausen, Hartheim, Struthof-Natzweiler, Stutthof-Danzig, Bergen-Belsen o.s.v. (13).

Det er godt, at det mest besøgte "gaskammer" i verden, nemlig det i Auschwitz I, endelig er blevet anerkendt som det, det er – et falskneri. Det er lykkeligt, at det omsider er indrømmet, at "det hele er falskt". Det glæder mig personligt at få at vide, at en establishmentshistoriker har skrevet: "I slutningen af 1970erne påpegede Robert Faurisson disse falsknerier, som ledelsen af Auschwitz-museet vægrede sig ved at anerkende". (14) Jeg glæder mig endnu mere ved, at de franske domstole i deres dårskab dømte mig for grundlæggende at have sagt dette.

Det er godt, at i samme artikel fra 1995 afslørede samme historiker, at en i den jødiske verden så fremtrædende skikkelse som Theo Klein, indser, at "gaskamrene" kun er et "kunstgreb".

Det er også godt, at i den samme artikel afslørede samme historiker for det første, at ledelsen af Auschwitz-museet er bevidst om at have bedraget millioner af besøgende (500.000 årligt i begyndelsen af 1990erne), og for det andet, at de ikke desto mindre fortsætter med at bedrage deres besøgende, for, som museets underdirektør forklarer det: " Det vil være alt for kompliceret at fortælle sandheden om dette gaskammer. Vi vil forsøge det senere". (15).

Det er heldigt, at to historikere af jødisk herkomst, den canadiske Robert Jan van Pelt og den amerikanske Deborah Dwork, i 1996 omsider tog afstand fra nogle af de enorme falsknerier i Auschwitz-museet, og kynismen med hvilke besøgende blev narret der. (16).

Det er på den anden side urimeligt, at UNESCO skulle vedblive med dets støtte til et sted som Auschwitz, som fremviser falske "gaskamre" (for ikke at tale om andre enorme forfalskninger), en svindel nu anerkendt som sådan. UNESCO (hjemhørende i Paris og ledet af Federico Mayor) har ikke ret til at anvende sine medlemsstaters penge til at sanktionere en så omfattende svindel, som er så uforenelig med uddannelse, videnskab og kultur.

Det er lykkeligt, at Jean-Claude Pressac efter at være blevet rost til skyerne er faldet i unåde. Støttet af ægteparret Klarsfeld fandt denne franske farmaceut det klogest at placere sig i en position midt imellem dem, som troede på gaskamrene, og dem, som ikke gjorde det. For ham var kvinden på denne måde hverken gravid eller ikke gravid, men snarere halvgravid og endda med tiden mindre og mindre gravid. Han er den forfatter, hvis skrivelser skulle handle om de nazistiske gaskamre; men der findes ikke et eneste detaljeret fotografi eller tegning af et eneste af de kemiske slagtehus, og alligevel ville denne ynkelige smører i en parisisk ret den 9. maj, 1995 fortsætte med at udstille sin totale mangel på evne til at besvare dommerens spørgsmål, om hvad, ganske konkret, sådan en maskine til masse mord egentlig måtte have været. (17)

Det er lykkeligt, at ruinerne af "gaskammeret" i krematorium II i Birkenau (Auschwitz II) klart viser, at der aldrig fandt et "Holocaust" sted i denne lejr. Ifølge både et udsagn fra en tysk anklager under forhør, såvel som luftfotografier fra 1944 af området, "retoucheret" af de allierede, synes taget på dette "gaskammer" at have haft 4 særlige åbninger (omkring ti gange ti tommer blev det specificeret) gennem hvilke Zyklon B blevet hældt ned. Men som enhver på stedet kan konstatere, har disse åbninger aldrig eksisteret. Når man tager i betragtning, at Auschwitz er "Holocausts" hovedstad, og at denne ruin af krematoriet er kernen i den påståede udryddelsesproces af jøderne i Auschwitz, sagde jeg i 1994 (og denne vending synes at have bidt sig fast) "Ingen huller, intet Holocaust". (Eller, på godt dansk:

Nul huller - nul holocaust

Det er lykkeligt, at en strøm af "vidnesbyrd", som formodes at bekræfte disse morderiske gasninger, således er blevet gennemhullet. Af samme grund er det yderst beklageligt, at så mange tyskere blev retsforfulgt og dømt af deres sejrende modstandere for forbrydelser, som de ikke kunne have begået. Nogle af dem blev endda dømt til døden.

Det er godt, at eksterminationisterne, i lyset af retssager, som mindede om juridiske maskerader, selv ytrer tvivl om gyldigheden af adskillige vidneudsagn. Den mangelfulde natur af disse vidneudsagn ville have været endnu mere selvindlysende, hvis man havde gjort sig den ulejlighed at gennemføre en ekspertundersøgelse af det formodede våben til den påståede forbrydelse. Men under de hundredvis af retssager vedrørende Auschwitz eller andre lejre har ingen domstole beordret sådan en undersøgelse. (Den eneste og meget lidt kendte undtagelse fandt sted i Struthof-Natzweiler i Elsass, hvis resultater blev hemmeligholdt, indtil jeg afslørede dem). Det var ikke desto mindre kendt, at et stort antal af vidnesbyrdene og tilståelserne manglede at blive verificeret og sammenlignet med materielle kendsgerninger, og at de i mangel på at opfylde disse to betingelser var uden værdi som bevis.

Det er lykkeligt, at den officielle historie er blevet revideret nedad – ofte ganske drastisk – med hensyn til antallet af ofre. Det var først efter mere end fyre års revisionistisk pres, at jødiske kilder og Auschwitz-museet fjernede de nitten mindeplader, som på nitten forskellige sprog angav, at antallet af ofre havde været fire millioner. Det tog næsten fem års interne skændier at opnå enighed om de nye antal på halvanden million – et antal som igen hurtigt blev udfordret af eksterminationistiske forfattere. Serge Klarsfelds protege, Jean-Claude Pressac har for nylig foreslået et antal på mellem 600.000 og 800.000 jødiske og ikke-jødiske ofre under hele tidsrummet for Auschwitz-kompleksets eksistens. (18)

Det er en skam, at denne søgen efter det sande antal ikke bliver foretaget, så man kan nå frem til det mest sandsynlige antal på 150.000 personer, hvoraf de fleste døde som følge af sygdomsepidemier i de næsten 40 lejre i Auschwitz-komplekset. Det er beklageligt, at filmen "Nuit et Brouillard" ("Nat og Tåge"; på godt dansk: Mulm og Mørke), i hvilket antallet af dødsopfre i Auschwitz er sat til ni millioner, fortsat bliver vist i franske skoler. Denne film holder fast ved myterne om "sæbe fremstillet af lig", lampeskærme af menneskehud og ridser lavet af døende ofre på gaskamrenes betonmure. Filmen forkynder endda at, "intet adskiller gaskammeret fra almindelige kasernebygninger".

Det var godt, at Arno Mayer, en jødisk professor fra Princeton universitet i USA, og af jødisk afstamning, i 1988 skrev: "Kilder til studiet af gaskamre er på en gang både sjældne og upålidelige"(19). Men hvorfor blev det i så mange år erklæret, at kilderne var talrige og pålidelige? Og hvorfor blev der rettet vrede mod revisionisterne, som siden 1950 har skrevet, hvad Arno Mayer bekræftede i 1988?

Det var særdeles godt, at den franske historiker Jacques Baynac, som havde gjort det til sit specielle område i Le Monde og andre steder at stemple revisionisterne som forfalskere, i 1996 omsider måtte anerkende, at der, når det kom til stykket, ikke var noget bevis for eksistensen af gaskamre til drab. Det var, gjorde han klart, "ligeså pinagtigt at sige det, som det var at høre det".(20). Ja måske for visse personer under bestemte omstændigheder er sandheden "ligeså pinagtigt at sige som at høre". For revisionister er sandheden dog lige så behagelig at sige som at høre.

Og til sidst er det lykkeligt, at eksterminationisterne har tilladt sig at underminere det tredje og sidste element i Shoah treenigheden: Tallet 6 millioner jøder. (21) Det lader til, at dette antal først blev fremsat af rabbiner Michael Dov Weissmandel (1903-1956). Med hjemsted i Slovakiet, var denne rabbiner skaberen af Auschwitzløgneren, baseret på de påståede vidnesbyrd af Rudolf Vrba og Alfred Wetzler. Han organiserede intensive "oplysningskampagner" rettet mod de allierede, Schweiz og Vatikanet. I et brev af den 31. maj 1944 (det er næsten et helt år før krigens afslutning i Europa) holdt han sig end ikke tilbage fra at skrive: "Indtil nu er seks gange en million jøder i Europa og Rusland blevet udsløjet" (22)

Dette 6 millioner store antal blev altså offentliggjort før slutningen af krigen i den sovjetiske jøde, Ilya Ehrenburgs (1891-1967) skrifter. Ilya Ehrenburg var måske anden verdenskrig mest hadefulde propagandist. (23) I 1979 blev antallet på 6 millioner pludselig betegnet som "symbolsk" (d.v.s. falskt) af eksterminationisten Martin Broszat under en retssag mod en tysk revisionist. I 1961 skønnede Raul Hilberg, som hører til blandt de mest prominente af de konventionelle historikere, antallet af jødiske dødsfald under anden verdenskrig til at være 5,1 millioner. I 1953 fremlagde en anden af disse historikere, Gerald Reitlinger et antal på mellem 4,2 og 4,6 millioner, skønt ingen historikere af denne skole er fremkommet med tal baseret på nogen rigtig undersøgelse. Det har altid drejet sig om deres egne mere eller mindre kvalificerede gætterier. Revisionisten Paul Rassinier foreslog for sit vedkommende et antal på "omkring en million" jødiske dødsfald. Som han dog pointerede, gjorde han det på grundlag af tal, som han fik fra den modsatte side. Hans antal var således også et produkt af gætterier.

Sandheden er, at mange europæiske jøder omkom, og mange overlevede. Med moderne beregningsmetoder burde det være muligt at afgøre, hvad der i hvert enkelt tilfælde menes med "mange". Og alligevel, de tre kilder, hvorfra de nødvendige informationer kunne opnås, er i praksis enten forbudte for uafhængige forskere eller kun tilgængelige i meget begrænset omfang:

Den første kilde er den store mængde dokumentation indsamlet af International Tracing Service (ITS) i Arolsen-Waldeck, Tyskland, som er ansvarlig overfor den internationale Røde Kors komite i Schweiz.

Adgangen til dette center er meget begrænset. Det bliver bevogtet af en styrelse bestående af ti lande, hvor Israel er medlem.

Den anden kilde er dokumenter, som befinder sig i Polen og Rusland, og som indeholder registreringer af dødsfald i visse lejre, registrering af kremeringer og så videre. Kun en lille del af disse dokumenter er tilgængelige.

Og endelig er der navne på de millioner af jødiske overlevende – i Israel eller i dusinvis af lande, sådan som den Jødiske Verdenskongres i New York hævder – som har modtaget eller stadigvæk modtager skadeserstatninger af den ene eller anden art. Alene det at samle alle disse navne på en liste vil vise i hvilket omfang disse folkegrupper, som så ofte er blevet påstået "udryddet", i virkeligheden overhovedet ikke blev udryddet.

Selv 52 år efter krigens afslutning sætter staten Israel antallet af "holocaustoverlevende" til omkring 900.000 (mere præcist et antal på mellem 834.000 og 960.000. (24) Ifølge en beregning foretaget af den svenske statistiker Carl O. Nordling, til hvem jeg sendte den israelske regerings vurdering, er det muligt at konkludere, når man postulerer eksistensen af 900.000 "overlevende" i 1997, at så måtte der ved slutningen af krigen i 1945 være lidt over tre millioner "overlevende". Selv i dag flourer en hel række organisationer og foreninger af "overlevende" over hele verden. Disse inkluderer foreninger for jødiske veteraner fra modstandsbevægelserne eller jøder, der var børn interneret i Auschwitz (det vil sige jødiske børn født i denne lejr eller interneret der sammen med deres forældre i en meget ung alder), eller forhenværende jødiske tvangsarbejdere og, mere enkelt, tidligere illegale jøder eller jødiske undvegne. Millioner, der nyder godt af "mirakler", udgør ikke længere et "mirakel" men er snarere resultatet af et naturligt fænomen. Den amerikanske presse har temmelig tit skrevet om rørende genforeninger af familiemedlemmer, og alle disse "holocaust" overlevende, bliver vi forsikret om, var en gang overbevist om, at hele deres familie var gået tabt.

For at opsummere alt dette, så har jagten på den historiske sandhed om anden verdenskrig i almindelighed og Shoah i særdeleshed på trods af dogmet og lovgivningen gjort fremskridt de seneste år. Men offentligheden i almindelighed er holdt i uvidenhed om dette. Det er forbløffende at erfare, at siden begyndelsen af 80'erne er etablerede historikere begyndt at betegne mange af de mest rodfæstede populære overbevisninger som legender. Fra dette synspunkt kan man sige, at der er forskellige niveauer af holocaust: På den ene side er der offentligheden i det store hele, og på den anden side er der de konforme historikere. Det synes umuligt at ryste førstnævnte, mens de sidstnævnte (når man betænker de mange af hastværk prægede ajourføringer) synes at være på randen af sammenbrud.

År efter år (og i særdeleshed siden 1979) har indrømmelserne til revisionisterne fra de "ortodokse" historikere været så talrige og af sådan en kvalitet, at sidstnævnte i dag befinder sig i en blindgyde. Da de ikke længere har noget at sige af værdi, har de overladt arbejdet til filmproducenter, romanforfattere og teaterfolk. Selv museumsfolkene er rådvilde. I Holocaustmuseet i Washington har man "besluttet" ikke at vise nogen fysisk fremstilling af "gaskamrene" (Ifølge en erklæring til mig personligt og i overværelse af fire vidner i august 1994 af museets forskningsdirektør, Michael Berenbaum. Han er forfatter til en håndbog på mere end 200 sider, hvori der faktisk ikke forekommer nogen fysisk afbildning eller tegning af et gaskammer, ikke en gang i en elendig improvisation til ære for de besøgende.) (25) Det er forbudt for publikum at fotografere der. Claude Lanzmann, som har lavet filmen Shoah, en film, der er karakteriseret ved total mangel på historisk eller videnskabeligt indhold, har ikke andet tilbage at ty til end at beklage den kendsgerning, at "revisionisterne har sat sig på det hele" (26) For Elie Wiesels vedkommende opfordres alle til at udvise diskretion. Han beder os om ikke længere nærmere at undersøge eller blot forestille os, hvad der skete i gaskamrene: "Lad gaskamrene være lukkede for nysgerrige blikke og fantasier". (27) "Holocaust" historikerne er blevet teoretikere, filosoffer og "tænkere". Deres indbyrdes kævl mellem "intentionalister" og "funktionalister" eller

imellem tilhængere af en tese som Daniel Goldhagens om næsten iboende tilbøjelighed hos tyskerne til at være antisemitter og begå racistiske forbrydelser, burde ikke afholde en fra at få øje på deres ringe arbejde.

Revisionismens sejr og nederlag

I 1998 kunne man foretage en kort vurdering af den revisionistiske virksomhed som følger: en strålende succes på den historiske og akademiske front (hvor vores modstandere kapitulerede i 1996), men fiasko med hensyn til offentligheden. (Vore modstandere har lukket al adgang til medierne undtaget lige for øjeblikket Internettet).

I 80'erne og begyndelsen af 90'erne forsøgte antirevisionistiske forfattere at krydse klinger med revisionisterne indenfor historievidenskaben. Pierre Vidal-Naquet, Nadine Fresco, George Wellers, Adelbert Rückerl, Hermann Langbein, Eugen Kogon, Arno Mayer, og Serge Klarsfeld, som hver især forsøgte at overbevise medierne om, at man havde fundet passende svar på revisionistisk materiale og argumenter. Selv Michael Berenbaum og det amerikanske holocaustmuseum ønskede i 1993 og i starten af 1994 at tage min udfordring op og forsøgte at fremvise et nazistisk gaskammer eller blot et bevis på, at et folkemord på jøderne havde fundet sted. Men deres forgæves forsøg var så graverende, at de hurtigt opgav kampen på denne valplads. For nylig i 1998 udgav Michael Berenbaum (sammen med J. Peck) en tyk bog med titlen *The Holocaust and History*.⁽²⁸⁾ Men ved at undersøge, hvad forfatterne kaldte "holocaust" på et uprofessionelt historievidenskabeligt niveau, kom de uden at ville det, til at vise, at "holocaust" er en ting, og "historie" noget helt andet. Derudover er værket nærmest betydningsløst, og det indeholder hverken fotografier, tegninger eller i det mindste et forsøg på at fremvise noget som helst med en fysisk eksistens. Kun på omslaget fremvises en dyngesko. Da man er i besiddelse af en livlig veltalenhed på det amerikanske holocaustcenter, ville man formentlig have fortalt os: "Vi er skoene, vi er de sidste vidner". Den bog er blot en samling af 55 bidrag skrevet og offentliggjort under overvågning af rabbiner Berenbaum. Selv Raul Hilberg, Yehuda Bauer og Franciszek Piper opgiver her enhver virkelig bestræbelse på akademisk forskning, medens der på samme tid udtrykkes fordømmelse af Arno Mayer, som i sine studier i 1988 forsøgte at gøre "Holocaust" til rigtig historie.⁽²⁹⁾ Det irrationelle har vundet over forsøgene på at gøre det rationelt. Elie Wiesel, Claude Lanzmann og Steven Spielberg (i sin film *Schindlers Liste* inspireret af en roman) har vundet over de folk i deres egen lejr, som engang forsøgte at bevise "Holocaust"

En gang i fremtiden vil det klart nok blive opfattet som om dødskløkkerne i september 1996 ringede for håbet hos dem, som ville bekæmpe revisionisme på et historisk og akademisk grundlag. To lange artikler i et schweizisk dagblad skrevet af den anti-revisionistiske historiker Jacques Baynac, afsluttede definitivt forsøgene på rationel respons til revisionistiske argumenter.

I midten og slutningen af 70'erne gav jeg mit eget bidrag til udviklingen af revisionismen. Jeg opdagede og formulerede, hvad der senere er blevet kendt som det fysiske og kemiske argument, d.v.s. de fysiske og kemiske årsager til, at de påståede nazistiske gaskamre ganske simpelthen var utænkelige. På det tidspunkt fremhævede jeg mig selv for at være fremkommet med det endegyldige argument, som aldrig havde været fremført af hverken tyske kemikere eller amerikanske ingeniører. (Tyskland har ikke mangel på kemikere, og USA har ingeniører, som i betragtning af de afskrækkende vanskeligheder, der er forbundet med at fremstille et amerikansk gaskammer til henrettelse af dømt, skulle have erkendt, at på grund af visse fysiske og kemiske forhold, kunne de påståede gaskamre umuligt have fungeret på den påståede måde).

Hvis en clairvoyant i denne periode blandt de skænderier, som opstod som følge af mine opdagelser, havde forudset, at 20 år senere ville mine modstandere efter mange forsøg på at bevise, at jeg havde uret, omsider anerkende (som Baynac gjorde i 1996), at når det kommer til stykket, så eksisterer der ikke et eneste bevis på eksistensen af et nazistisk gaskammer, ville jeg så sandelig have glædet mig. Jeg måtte også have konkluderet, at holocaustmyten aldrig kunne have overlevet en sådan fuldtræffer, og at medierne da ville holde op med propagandere for den store løgn, og at undertrykkelsen af revisionisterne ved hjælp af lovgivningen helt naturligt ville ophøre af sig selv.

Ved at betragte det på denne måde, ville jeg have begået en fejl både med hensyn til diagnose og prognose.

For ånden i overtro er forskellig for den, der gælder i videnskab. Den går sine egne veje. I religionens rige såvel som i ideologiens, illusionens, mediernes og spillefilmens, kan der udvikles en vis afvigelse fra den videnskabelige virkelighed. Selv for Voltaire lykkedes det ikke at "knuse den onde fjende". Man kunne derfor sige, at ligesom Voltaire, der fordømte absurditeten i de hebraiske fortællinger, er revisionisterne – på trods af den videnskabelige karakter af deres arbejde – dømt til aldrig at sejre over synagogens vilde forestillinger, mens synagogen på sin side aldrig ville kunne opnå at lukke munden på revisionisterne. Propagandaen for "Holocaust" og "Shoahindustrien" vil fortsætte med at blomstre. Det er stadigvæk op til revisionisterne at vise, hvordan denne tro og myte opstod, voksede og blomstrede, før den en dag måske forsvinder blot for at gøre plads for anden tro og myter.

Hvordan bedrager man folk, og hvorfor bedrager man så gerne sig selv?

'Holocaust' Propaganda

Masserne er lettest at narre gennem manipulation af sansindtryk. Ved befrielsen af de tyske koncentrationslejre i april 1945, kom britiske og amerikanske journalister styrtdende for at fotografere og filme de sande rædsler. Man kunne sige, at de blev gjort mere sande end livets rædsler. I et sprog, som mediefolket holder af, blev offentligheden præsenteret for et aftalt spil. (30) På den ene side blev der vist os døde kroppe og rigtige krematorier, og på den anden side, takket være vildledende kommentarer og filmisk opsætning, blev et behændigt kunstgreb gjort. Jeg beskriver denne svindel med en vending, som kan hjælpe til at afsløre alle lignende bedragerier. Vi bliver forledt til at opfatte de døde som dræbte og krematorier som gaskamre.

Således blev den forvirring til, som stadig er så vidt udbredt i dag mellem på den ene side krematorier, som virkelig fandtes (dog ikke i Bergen-Belsen) til forbrænding af lig, og på den anden side nazistiske gaskamre angiveligt brugt til at dræbe hele skarer af mænd og kvinder, men som aldrig fandtes i virkeligheden eller kunne have eksisteret.

Myten om de nazistiske gaskamre og deres forbindelse til krematorier opstod i sin medieform i pressen, filmjournaloptagelser og mediekommentarer fra Bergen-Belsen lejren, som ortodokse historikere nu indrømmer hverken indeholdt gaskamre til massehenrettelser eller blot simple krematorier.

Gaskamre, som aldrig er blevet set eller fremvist

Ved en nyhedskonference i Stockholm i marts 1992 fremsatte jeg en opfordring til de fremmødte avis- og fjernsynsjournalister. Udfordringen lød med følgende ni ord: "Show me or draw me a Nazi gas chamber" ("Vis mig, lav en tegning af et nazistisk gaskammer.")

Den følgende dag fremkom journalisternes rapporter om nyhedskonferencen, som i stilhed forbigik den afgørende hensigt, nemlig denne udfordring. De havde ledt efter fotografier, men de havde slet ikke fundet nogen.

Milliarder af mennesker har gennem det sidste halve århundrede antaget (eller forestillet sig), at de har set billeder af nazistiske gaskamre i bøger eller i dokumentarfilm. Mange er overbevist om, at de mindst én gang i deres liv er stødt på et fotografi af et nazistisk gaskammer. Nogle har besøgt Auschwitz eller en anden lejr, hvor guiderne fortalte dem, at denne eller hin bygning var et gaskammer. Sådanne besøgende er blevet fortalt, at det, de kan se foran sig, er et "gaskammer i sin oprindelige form" eller en "rekonstruktion" af et oprindeligt gaskammer. (Sidstnævnte vending antyder, at rekonstruktionen er troværdig, og at den svarer til "originalen"). Nogle gange bliver besøgende vist efterladenskaber af, hvad de bliver fortalt er "ruiner af et gaskammer". (31) Og alligevel: i alle den slags tilfælde er de blevet bedraget eller rettere, de har bedraget sig selv. Dette fænomen kan let forklares.

Mange mennesker forestiller sig, at et gaskammer til drabsformål blot er et rum med giftgas. Dette afslører forvirringen mellem en gasning med henrettelse som formål på den ene side, og en med selvmord som formål eller en som følge af en ulykke på den anden. En gasning med henrettelse som formål, som finder sted af enkeltpersoner i amerikanske fængsler, er uundgåeligt et meget kompliceret foretagende. I dette tilfælde må man være forsigtigt med kun at dræbe den dømte uden at forårsage en ulykke, og uden at bringe sit eget eller sine medarbejderes liv i fare, især i den sidste fase, hvor man skal hente gassede lig ud. De fleste besøgende på holocaustmuseerne, læsere og biografgængere og selv de fleste historikere er åbenbart ikke klar over noget af dette. Til en effektiv udstilling af et nazistisk gaskammer behøver de blot at vise det lettroende publikum et dystert rum, et koldt ligkapel, et bruserum (helst beliggende under jorden) eller et luftbeskyttelsesrum (med et glughul i døren), og tricket vil være vellykket. Svindlerne kan klarer sig med endnu mindre end dette. Det er nok blot at vise en dør, en væg eller et tag af et påstået "gaskammer". De mest drevne vil kunne slippe af sted blot med en bunke hår, en dyngesko, eller en masse briller samtidig med, at de påstår, at dette er de eneste spor eller jordiske rester af de "gassede" ofre. De vil naturligvis undlade at nævne, at i et Europa, der under krigen og blokaden var plaget af generel knaphed på varer og armod, blev der organiseret genbrugsprogrammer for alle brugbare materialer, herunder også hår, som blev anvendt i for eksempel tekstiler.

"Holocaust-vidner": Ubekræftede vidnesbyrd

Der hersker en lignende forvirring med hensyn til vidner. Vi bliver præsenteret for en bunke vidner til folkemordet på jøderne. Disse vidner påstår enten mundtligt eller skriftligt, at tyskerne gennemførte en plan til total udryddelse af jøderne i Europa. I virkeligheden kan disse jøder kun vidne sandfærdigt om sådanne kendsgerninger som jøders deportation, deres internering i fangelejre, koncentrationslejre eller tvangsarbejdslejre eller i nogle tilfælde endda om krematoriernes funktioner. Jøderne var ikke i den grad dømt til udryddelse, eller til at ende i massehenrettelsesgaskamre, at hver af disse utallige overlevende eller undvegne udgjorde, som nogen vil have os til at tro, et "levende bevis på folkemordet". Tværtimod er de et "levende bevis" på, at der ikke var noget folkemord. Som det er blevet påvist tidligere, udgjorde antallet af "overlevende" jøder ved krigsafslutningen formodentlig over tre millioner.

Alene for Auschwitz kan der laves en lang liste over tidligere jødiske indsatte, som har afgivet vidnesbyrd, offentligt - i skrift og tale i fjernsynet, i bøger eller for domstole - om "udryddelsen af jøderne" i lejren. (32)

Jeg bør også nævne den nyeste spektakulære sag – den schweiziske klarinettist Benjamin Wilkomirsky. Det er ikke klart, hvorfor dette falske vidne blev offentligt afsløret efter en periode med tre års hæder, hvor han blev beæret med The US National Jewish Award, the Jewish Quarterly Literary Prize i England, Mémoire de la Shoah prisen i Frankrig og et imponerende antal begejstrede artikler i pressen over hele verden. Hans påståede selvbiografi, i hvilken han foregiver at være blevet deporteret til Majdanek og Auschwitz som barn, blev oprindeligt trykt i Tyskland i 1995. Den udkom på engelsk med undertitlen: Minder fra en barndom under krigen.(33) Den jødiske forfatter Daniel Ganzfried konkluderede på grundlag af sin undersøgelse, at Benjamin Wilkomirski, alias Doessekker født Bruno Grosjean, så sandelig havde erfaring fra Auschwitz og Majdanek, men kun efter krigen som turist. (34). I 1995 lykkedes det australieren Donald Watt at bedrage de engelsksprogede massemedier med et mindeskrift, som omhandlede hans påståede tilværelse som "fyrbøder" ved et krematorium i Auschwitz-Birkenau. (35) Mellem september og november 1998 blev der organiseret et omfattende medieståhej baseret på de pludselige "åbenbaringer" af Dr. Hans-Wilhelm Münch, som en gang var SS-læge i Auschwitz. Åren er udtømmelig.

Primo Levi bliver i almindelighed regnet for et pålideligt vidne. Medens dette omdømme måske var fortjent i 1947 med udgivelsen af hans bog *Se Questo é un uomo*, så opførte Levi sig senere temmelig uværdigt. Elie Wiesel forbliver det ubestridte "falske stjernevidne" til "holocaust". I sin selvbiografi *Nat* nævner han ikke "gaskamre". Ifølge ham smed tyskerne jøderne ned i brændende grave. (Og så sent som den 2. juni 1987 vidnede han under ed i Klaus Barbie retssagen, at han i en lille lund et eller andet sted i [Auschwitz] Birkenau havde "set SS-mænd smide levende børn ind i flammerne". (Oversætteren og redaktøren af den tyske udgave af *Nat* genoplivede "gaskamrene" i Wiesels redegørelse om Auschwitz. I Frankrig gik Fred Sedel i 1990 til værks på samme måde ved at omredigere en bog, som udkom i 1963, ved at indsætte "gaskamre", hvor han 27 år tidligere kun havde nævnt "fire krematorier". (36)

I samme bønne af "fromme løgne" kan man inkludere vidnesbyrdene fra visse ikke-jøder og i særdeleshed det, som stammer fra general André Rogerie. I den originale 1946 udgave af hans erindringer, *Vivre, c'est vaincre*, skrev han, at han kun havde hørt "gaskamre" omtalt. Men bestyrket med støtte fra Georges Wellers præsenterede han sig selv i 1988 som et "vidne til holocaust", der havde "overværet Shoah i Birkenau" (37) Som han selv fortalte, var hans stilling som fange i Auschwitz-Birkenau privilegeret. Han var indkvarteret i "chefernes" barakker og nød en "magelig kongelig position", som han "har gode minder fra". Han spiste pandekager med syltetøj og spillede bridge. Han skrev, at der selvfølgelig "ikke kun fandt muntre begivenheder sted [i lejren]". Selv da han forlod Birkenau, tænkte han dette: "I modsætning til mange andre havde jeg haft det bedre her end noget andet sted" (38)

Samuel Gringauz gennemlevede krigen i ghettoen i Kaunas, Litauen. I 1950 – det vil sige på et tidspunkt, da det stadigvæk var muligt at tale nogenlunde frit om dette emne – gav han en vurdering af den litteratur, der indtil da var skrevet af de overlevende fra den "store jødiske katastrofe". Idet han beklagede de synder, som deres "hyperhistoriske kompleks" havde givet anledning til: (39)

"Det hyperhistoriske kompleks kan beskrives som judeocentrisk, lococentrisk og egocentrisk. Det koncentrerer den historiske relevans på jødiske problemer i lokale begivenheder som et aspekt af personlige erfaringer. Det er årsagen til, at de fleste af erindringerne og rapportererne er fyldt med en meningsløs vidtløftighed, skrivegal overdrivelse, dramatiske virkemidler, selvovertvurdering, dilettantisk filosofien, foregiven lyrik, ikke-efterprøvede rygter, forudindtaget, partiske angreb og undskyldninger".

Man kan kun erklære sig enig i denne bedømmelse, som kunne passe perfekt til en Claude Lanzmann eller en Elie Wiesel. For sidstnævntes "hyperhistoriske kompleks", for den "judeocentriske, lococentriske og egocentriske" karakter af hans skrifter, kan man henvise til Wiesels to seneste erindringsbind udgivet i USA under titlen, *All Rivers Run to the Sea* og *And the Sea is Never Full*. Ved at gøre dette, vil man opdage, at langt fra at blive udryddet overlevede en stor del af den lille rumænsk-ungarske by Sighet efter al sandsynlighed deportationen og interneringen, navnlig i Auschwitz i maj og juni 1944. Som selv værende en indfødt fra Sighet delte Wiesel skæbne med resten af beboerne. I rejser til forskellige steder over hele jorden efter krigen, stødte han på et forbløffende antal slægtninge, venner, gamle bekendte og andre fra Sighet, som takket være en række "mirakler", havde overlevet Auschwitz eller "holocaust"

Andre fabler angående anden verdenskrig

Ikke mindre forvirret end vor egen generation, vil også fremtidens generationer stille sig selv de samme spørgsmål om andre af den anden verdenskrigs myter, ikke kun om de nazistiske gaskamre. De vil heller ikke kun undre sig over historierne, som nævnt ovenfor, om "jødisk sæbe", om garvede menneskehuder, om "skrumpehoveder" og "gasvogne". Man kan også nævne de vanvittige medicinske eksperimenter, som dr. Megele skal have foretaget, eller Adolf Hitlers ordre om at udrydde alle jøder, eller Heinrich Himmlers ordre om at standse selv samme udryddelse. Eller hvad med masse mord på jøder ved hjælp af elektricitet, damp, ulæsket kalk, krematorier, brændende gruber og vakuumpumper! Vi må heller ikke undlade at nævne den påståede udryddelse af sigøjnerne og de homoseksuelle, og den hævdede gasning af de åndssvage. Kommende generationer vil også undre sig over mange andre ting, for eksempel massakrerne på østfronten, som beskrevet i visse skrifter - og kun i skrifter - for retten i Nürnberg af det professionelle falske vidne Hermann Gräbe. Eller en bog, som vi nu ved er et falskneri, angiveligt af Hermann Rauschning, men i realiteten skrevet primært af den ungarske jøde Imre Révész, alias Emery Reves, men alligevel flittigt benyttet af domstolen i Nürnberg som om den var helt autentisk. (40) Så er der massedrabene på jøder nær Auschwitz ved hjælp af en prøveatombombe, en påstand, der blev fremført ved domstolen i Nürnberg. (41) Så er der de absurde "tilståelser", man vristede ud af tyske fanger. Der er den famøse dagbog af Anne Frank; den lille dreng i Warszawas ghetto, angiveligt på vej ind i døden, skønt sandheden er den, at han sandsynligvis udvandrede til New York efter krigen. (42) Der er mange andre falske erindringer, falske historier, falske vidnesbyrd, og falske tillæggelser, hvis sande natur det ikke ville have krævet megen energi at gennemskue.

Men alligevel vil kommende generationer sikkert undre sig mest over den myte, som blev grundlagt og helliget af retten i Nürnberg (og, i mindre grad, at retten i Tokyo): Det var myten om at taberen af natur var barbar, hvorimod sejrherren var godheden selv. Ser man derimod på kendsgerningerne, så var de rædselsgerninger, som sejrherrene begik, langt mere omfattende, både i omfang og art, end dem, som taberne havde ansvar for.

Et altomfattende slagteri

Vi lever i en tid, hvor man let kan forledes til at tro, at det kun var jøderne der virkelig led under anden verdenskrig, hvorimod tyskerne opførte sig som veritable forbrydere. Det er derfor på høje tid, at der foretages en upartisk undersøgelse ikke blot af alle folkeslags sande lidelser, men også af alle krigsførende parters virkelige forbrydelser.

Hvad enten den betragtes som "retfærdig" eller som "uretfærdig" - så er enhver krig et slagteri. Selvom utallige soldater handler som helte er krig en kappestrid i nedslagtning. Når alt kommer til alt, er vinderen blot en dygtig slagter, hvorimod taberen var en dårlig slagter. Når fjendtlighederne er hørt op,

er sejrherren måske beføjet til at give den besejrede en lektie i nedslagtning, men bestemt ikke i ret og retfærdighed. Ikke desto mindre var det netop hvad der skete under den store retssag i Nürnberg 1945-1946, da de fire store vindere handlede i eget navn og på vegne af nitten nationer (hvortil kommer World Jewish Congress, der nød særstatus som *amicus curiae*, "rettens ven") havde den kynisme, at udsætte en slagen og totalt afmægtig nation for en sådan behandling.

Ifølge Nahum Goldmann, præsident for både World Jewish Congress og World Zionist Organisation, var ønsket om en sådan retssag oprindeligt undfanget i hjernerne på et lille antal jøder. (43) Dertil kommer, at jøder spillede en betydelig rolle under selve retssagens forløb i Nürnberg. Den amerikanske delegation, som ledede hele operationen, bestod i hovedsagen af "re-emigranter", d.v.s. jøder, som i 1930'erne var emigreret fra Tyskland til Amerika, for så at vende tilbage til Tyskland efter krigen. Gustave M. Gilbert, den berømte psykolog og forfatter til bogen "Nuremberg Diary" (1947), var en jøde som bag kulisserne samarbejdede med den amerikanske anklagemyndighed, og han lod ingen lejlighed gå fra sig til at udøve tortur mod de tyskere, der stod under anklage. Airey Neave, et medlem af den engelske delegation, bemærkede i en bog med Forord af Lord Justice Birkett, fra dommerpanelet, at mange af de amerikanske undersøgelsesledere var tyskfødte, og at de alle var jøder. (44)

Af grunde, som jeg behandler i min samling "Écrits révisionnistes", kan Nürnberg-processen betragtes som forbrydelsen over alle forbrydelser i det tyvende århundrede. Den har haft følger, der har vist sig tragiske. Den plantede sandhedens stempel på et enormt bind af løgne, bagvaskelser og uretfærdigheder, som i eftertiden har tjent til at retfærdiggøre alle mulige former for ondskab, først og fremmest kommunistisk og zionistisk ekspansion på bekostning af lande i Europa og Asien, og Palæstina. I betragtning af at dommerne i Nürnberg fandt tyskerne skyldige i, først og fremmest, på egen hånd at have planlagt og iværksat anden verdenskrig, må vi begynde med først at undersøge dette emne.

Fire kæmper og tre dværge: Hvem ønskede krig?

Da historie i høj grad er et spørgsmål om geografi, lad os da betragte en globus fra året 1939. På overfladen dækker én enkelt farve fire vældige områder; England og dets imperium dækker en femtedel af jorden, hvor "solen aldrig går ned"; Frankrig og dets vældige koloniale imperium, og USA og dets vasaller, og, for det fjerde, det enorme imperium: USSR. En anden farve ville da markere det beskedne Tyskland inden for grænserne fra før krigen. Så er der det sølle Italien og dets lille koloni-imperium; endelig er der Japan, hvis tropper dengang besatte områder i Kina. (Vi behøver ikke her at betragte lande, som senere sluttede sig til - om end kun provisorisk - den ene eller den anden af de krigsførende blokke.)

Modsætningen mellem de geografiske områder, som dækkes af disse to grupper, er slående. Det samme gælder modsætningsforholdet mellem deres naturlige, industrielle og kommercielle ressourcer. Det er rigtigt, at ved slutningen af 1930'erne begyndte Tyskland og Japan at ryste ågene af sig, og årene efter krigen gav flere beviser herpå. De opbyggede en økonomi og en hær, der formåede at vække uro blandt de større og stærkere magter. Det er også rigtigt, at tyskerne og japanerne i krigens første år udviste et usædvanligt mål af energi og de havde held til at få etableret kortlivede imperier. Alt taget i betragtning, var Tyskland, Italien og Japan dog blot dværge, så at sige, ved siden af de fire kæmper, altså de britiske, franske, amerikanske og sovjetiske imperier.

Hvem kan i dag i ramme alvor tro - som man hævdede ved processerne i Nürnberg og Tokyo - at disse tre dværge i slutningen af 1930'erne med fuldt overlæg forsøgte at fremkalde en ny verdenskrig? Hvad

mere er: Hvem kan i dag tro for et øjeblik, at under den almindelige nedslagtning, som fulgte, da var den første dværg (Tyskland) skyldig i alle tænkelige forbrydelser, medens den anden dværg (Japan) kom ind på andenpladsen, og den tredje dværg (Italien), som i september 1943 skiftede side, slet ikke foretog sig noget kritisabelt? Hvem kan i dag anerkende den opfattelse, at de fire kæmper slet ikke begik - for at bruge Nürnbergs jargon - "forbrydelser mod freden", ingen "krigsforbrydelser", ingen "forbrydelser mod menneskeheden", som ,efter 1945, havde fortjent at blive dømt af et internationalt tribunal?

Alligevel er det let at påvise, med solide beviser, at vinderne i løbet af krigens seks år og nogle få år senere, ophobede flere rædsler end taberne. Tænk blot på deres massakrer på krigsfanger og civile, på de omfattende deportationer, de systematiske plyndringer, eller på de "korte processer" eller henrettelser! Dertil kommer Katyn-skoven, Gulag, Dresden, Hiroshima, Nagasaki, fordrivelsen, under forfærdelige forhold, af mellem 12 og 14 millioner tyskere (fra Østpreussen, Pommern, Slesien, Tjekkosllovakiet, Polen, Ungarn, Rumænien og Jugoslavien). Dertil overdragelsen af millioner af europæere til Sovjets moloch, den blodigste af alle udrensninger, der nogensinde har hjemsøgt kontinentet. Var alt dette virkelig for uanseeligt til at et internationalt tribunal skænkede det et blik? I det forløbne århundrede har ingen militærmagt myrdet så mange børn - i Europa, Japan, Korea, Vietnam, Irak og Mellemamerika - som netop det amerikanske luftvåben. Og alligevel har ingen international myndighed stillet det til ansvar for disse nedslagtninger, som "gutterne" altid har været rede til at udføre overalt på kloden, for det var jo deres "job" (45)

Ønskede Frankrig mon krig?

"Forbandet være krigen" - sådan står der på krigsmindesmærket i den lille franske by Gentioux. I byen Saint-Martin-d' Estréaux er mindesmærkets indskrift noget længere, men dets opfattelse af krigen genlyder med samme klageskrig. (46) De fortegnelser over de døde 1914-1918, man finder i kirker og på monumenter overalt i Frankrig, griber en om hjertet. I dag er der ikke rigtig nogen, der kan sige, hvorfor Frankrigs ungdom - og det samme gælder Tysklands ungdom på den anden side - skulle mejes ned på denne måde.

På nogle af disse mindesmærker i vore byer og landsbyer, kan man, dog i langt mindre omfang, også finde navnene på unge franskmænd, som blev dræbt eller meldt savnet under slaget i 1939-1940. Det drejer sig om godt og vel 87.000. Nu og da finder man også lister over civile ofre. I krigens år dræbte englænderne og amerikanerne alene omkring 67.000 under deres luftangreb på Frankrig. For at gøre listen fuldstændig, kan man undertiden finde navne på et lille antal modstandsfolk, som døde i deres senge længe efter krigen. Derimod finder man næsten aldrig navnene på de franske ofre for "Den store udrensning" fra 1944 til 1947 - sandsynligvis 14000, og ikke 30.000 eller, som det undertiden hævdes, 105.000 - hvorunder jøder, kommunister og sidstedags gaullister spillede en afgørende rolle. Med enkelte undtagelser savner man også navnene på de tropper fra kolonierne, der "døde for Frankrig". Det skyldes, at de ikke var født i de franske byer.

For Frankrig betød de to verdenskrige en regulær katastrofe. Den første især på grund af omfanget af de menneskelige tab; den anden fordi den havde karakter af en borgerkrig, som er fortsat til vor egen tid.

Når man tænker på disse fortegnelser over døde i den første verdenskrig, herunder de savnede, når man tænker på de hærskarer, der overlevede med vansirede ansigter, de sårede, de lemlæstede, de invalide, når man tænker på alle tænkelige ødelæggelser, eller på familier, der blev knust af disse tab, på krigsfangerne, på dem, der blev skudt som desertører, på de selvmord, der var resultat af sådanne lidelser, eller når man tænker på de omkring 25 millioner der døde i Amerika og Europa i 1918, som

følge af en virusepidemi med urette kaldet den spanske syge (- det var især amerikanske tropper, der bragte den til Frankrig) (47) - kan man så ikke forstå pacifisterne fra før 1939-1945.? Forstår man ikke tilhængerne af "München"? Forstår man ikke Pétains tilhængere fra 1940? Hvilken ret har nogen i dag til at ævle om "fejhed", i forbindelse enten med Münchenoverenskomsten af den 29. og 30. september 1938, eller våbenhvilen, der blev undertegnet ved Rethondes i Pikardiet den 22. juni 1940? Kunne de franskmænd, som i 1930ernes sidste år, stadig bar de fysiske og psykiske sår af holocaust anno 1914-1918 (- det var en ægte holocaust!), og virkningerne derfra, mon betragte det som deres moralske pligt, at kaste sig ind i en ny nedslagtning? Og da man havde underskrevet våbenhvilen, som nok var hård, men bestemt ikke vanærende, hvor lå så den krænkede ære i at søge en forståelse med modstanderen med det formål at skabe fred, og ikke føre krig?

Ønskede Tyskland krig?

"Hitler (blev) født i Versailles": denne sætning optræder som titel på en bog af afdøde Léon Degrelle. (48). Versaillesdiktatet fra 1919 - det var nemlig ikke en rigtig traktat - var så barsk og vanærende for de slagte nationer, at selv det amerikanske Senat afviste at anerkende eller antage den (20. november 1919). I årene, der fulgte, kom den i stigende miskredit. Den skar Tyskland i småbidder, underkastede det en grusom militær besættelse, og udsultede landet. Navnlige tvang man den slagte nation til at overdrage Posen, Øvreslesien og en del af Vestpreussen til den nyskabte polske stat. De 440 artikler i "Fredstraktaten mellem de Allierede og Forbundne Magter og Tyskland" (sammen med tilføjelserne), som blev underskrevet i Versailles den 28. juni 1919, udgjorde, sammen med beslægtede traktater (Trianon, Saint-Germain, Sèvres), en monumental uretfærdighed, som, hvis den overhovedet lader sig forklare, kan forklares i lyset af en nysafsluttet krigs raseri. En fransk skribent har udtrykt det således: "Det var let nok at kritisere tyskerne for ikke at have overholdt Versailles. Som tyskere havde de en ærespligt i først at omgå den, dernæst i at rive den i stykker, akkurat som franskmændene havde pligt til at overholde den." (49)

Tyve år efter denne knusende ydmygelse forsøgte Hitler at genvinde en del af det område, der var overdraget til Polen, akkurat som Frankrig, efter nederlaget i 1870, forsøgte at genvinde Elsass og en del af Lothringen (Lorraine).

Hvis han da ikke vælger at være mundkåd, har ingen historiker ret til at udpege en bestemt som ansvarlig for en verdensomspændende konflikt. Det er derfor uklogt at tillægge Hitler eneansvaret for krigen 1939-1945, med den falske begrundelse, at han den 1. september 1939 gik i krig mod Polen. Det nytter heller ikke at retfærdiggøre Englands og Frankrigs indtræden i krigen, to dage senere, under påberåbelse af deres løfte om at komme Polen til undsætning, for sagen er jo, at to uger senere (17 september 1939) invaderede USSR Polen og besatte en god del af dets område, *uden* at dette udløste nogen militær reaktion fra engelsk eller fransk side.

Verdensomspændende konflikter er at ligne med vældige naturkatastrofer i den forstand, at de ikke lader sig forudsige, selvom man måske nok undertiden kan have en fornemmelse af at de er undervejs. Det er først efter at de er indtruffet, at man kan forklare dem, med stort besvær, og, alt for ofte, under påvirkning af uvederhæftighed i form af gensidige beskyldninger om efterladenhed, blindhed, mangel på god vilje, og uansvarlighed. Ikke desto mindre lader det sig konstatere, at der i Tyskland i slutningen af 1930erne slet ikke fandtes krigsfortalere, dvs. folk, som plæderede for en militær aktion mod vestmagterne. Hvad der lå tyskerne på sinde, var "trangen mod øst" (Drang nach Osten). Men i England, Frankrig og USA var krigens høje magtfulde. "Krigspartiet" ønskede et "demokratisk korstog", og de fik det. Blandt disse nye korsfarere fandt man, med få bemærkelsesværdige undtagelser, alle jødiske organisationer i Europa og Amerika.

Churchill og briterne som mestre i krigspropaganda

Under Første Verdenskrig udnyttede briterne kynisk alle propagandaens midler baseret på helt fiktive rædselsberetninger. (50) Under Anden Verdenskrig fortsatte de i samme spor.

I dag fordømmer folk gerne Neville Chamberlain for hans "forsoningspolitik" over for tyskerne. Derimod har man, eller lader som om man har en meget høj mening om Winston Churchill fordi han var fast besluttet på at føre krig mod Tyskland. Men der er endnu ikke sikkert, at historien vil fastholde denne opfattelse uændret. Nye opdagelser om Churchills personlighed og rolle under krigen rejser spørgsmål om de tvivlsomme berettigelser for denne beslutsomhed, hvortil kommer problemer omkring resultaterne af hans politik. Chamberlain havde i det mindste forudset, at selv en britisk sejr ville medføre en katastrofe for landet selv, for England som kolonimagt, og for andre sejrherre. Churchill indså ikke dette, eller også ville han ikke indse det. Han lovede "blod, slid, tårer og sved", og så skulle sejren nok komme. Han forudså ikke sejrens bitre eftervirkninger, dvs. at hans elskede imperium snart ville forsvinde, og at næsten halvdelen af Europa ville falde i hænderne på kommunistisk imperialism.

Under en forelæsning for nogle år siden, påviste David Irving, forfatter til en biografi om Churchill, hvor illusoriske Churchills begrundelser egentlig var, først for at sende sine landsmænd i krig, dernæst for at fastholde dem deri. Hele projektet, hvis man kan sige sådan, blev gennemført i fire faser:

I den indledende fase forsikrede Churchill briterne om at det var deres pligt at komme Polen til undsætning, nu hvor det var blevet bytte for Hitlers angreb; men da krigen havde varet i to uger, blev denne begrundelse gjort til skamme i og med at Sovjetunionen angreb den samme alliancepartner.

I næste fase forklarede han sine landsmænd, at de måtte fortsætte krigsførelsen for at opretholde det britiske imperium. Han afviste Tysklands gentagne fredsforslag, og i maj måned 1941 lod han fredsendingen Rudolf Hess kaste i fængsel. Tyskland ønskede faktisk at bevare og opretholde det britiske imperium, men Churchill foretrak at indgå i forbund med imperiets værst tænkelige fjende: amerikaneren Franklin Roosevelt. På denne måde blev den anden begrundelse ugyldiggjort.

I tredje fase fortalte Churchill briterne at de var bundet af pligten til at kæmpe for demokratiet, herunder dets mest paradoksale variant - socialismen i Sovjetunionen. Han fastholdt nødvendigheden af at åbne endnu en europæisk front, for dermed at aflaste Stalin for den byrde, der hvilede på ham. I praksis betød det, at han støttede det diktatur, som den 17 september 1939 havde angrebet Polen, og som nu forberedte en ny erobring af det land.

Så sent som en måned før fjendtlighedernes afslutning i Europa (8 maj 1945), savnede den britiske propaganda stadig logisk sammenhæng. Mange engelske og amerikanske soldater blev lamslået over de omfattende ødelæggelser, deres bombefly havde forårsaget i Tyskland.

Men så, pludselig, i april 1945, indtraf et mirakel, som tillod Churchill at finde en fjerde og vældig god begrundelse: Opdagelsen af koncentrationslejren Bergen-Belsen tilskyndede ham til at bedyre, at Englands vanskelige kamp i næsten seks år, med al den ødelæggelse, den havde forvoldt og udholdt, havde været begrundet i hensynet til den menneskelige kultur - civilisationen. Det er rigtigt, at Churchill ved flere lejligheder havde henvendt sig til sine landsmænd med sin sædvanlige højtrægende retorik om England som civilisationens vugge, der nu truedes af de germanske horder ("Hunnerne", som han kaldte dem), men disse veltalenhedskneb virkede ikke længere ret godt. Opdagelsen af den af sot hærgeede lejr i april 1945 kom som sendt fra himlen, den var en gave til Churchill og den britiske propaganda.

I Bergen-Belsen introducerer englænderne medicirkus "naziforbrydelser"

Med sin beliggenhed nær Hannover var Bergen-Belsen oprindeligt oprettet som en lejr for sårede soldater. I 1943 blev den detentionscenter for europæiske jøder, som blev udvekslet med tyske civile, der var tilfangetaget af de allierede. I midten af krigen blev jøder fra lejren overført til Schweiz eller, med tog, til Tyrkiet, og selv til Palæstina (endnu et bevis for, som mange i forbifarten har bemærket, at der ikke forefandtes et udryddelsesprogram.)

Indtil slutningen af 1944 var forholdene for fanger i Bergen-Belsen ganske normale, men sammen med ankomsten af et kontingent deporterede fra regioner i Østeuropa, der stod umiddelbart overfor den sovjetiske fremmarch, ankom der ligeledes dysenteri-, kolera- og udslætsgivende tyfusedidemier. Den efterfølgende ulykke blev gjort værre af anglo-amerikanske bombetogter, der for alvor hæmmede leverancen af medicin, mad og - mest ødelæggende af alt - vand. Togtransporterne af jøder fra østen var ikke længere kun to eller tre dage om at ankomme til lejren, men snarere en eller to uger. På grund af allierede tæppebombardementer kunne togtransporterne kun komme frem om natten. Som et resultat heraf indeholdt togene, når de ankom, kun døde og døende eller udmattede mænd og kvinder, som var ude af stand til at klare sådanne epidemier. Den 1. marts 1945 sendte lejrkommandant Josef Kramer et brev til general Richard Glücks, chefen for koncentrationslejradministrationen, i hvilket han beskrev denne "katastrofe" i detaljer og afsluttede med følgende bøn: "Jeg beder om Deres hjælp til at klare denne situation." (51)

Tyskland, der sang på sidste vers, kunne ikke længere klare tilstrømningen af dets egne flygtninge som ankom i millionvis fra øst. Det kunne ikke længere klare at levere våben og ammunition til hæren, eller sørge for fødevarer til dets egen befolkning. Endeligt kunne det ikke gøre noget ved de tragiske forhold i lejrene, hvor selv vagterne døde af tyfus. Himmler gav værnemagtsofficerer tilladelse til at etablere kontakt til englænderne for at advare dem om, at de under deres fremrykning nærmede sig en rædselsfuld hule af infektion. Forhandlinger fulgte. En stor våbenhvilezone blev oprettet rundt om Bergen-Belsen, og engelske og tyske soldater besluttede i fællesskab at dele opgaven om overvågning af lejren.

Men hvad de fandt i lejren, heriblandt barakker og telte flydende omkring i afføring, og den utålelige lugt af forrådnede lig, fik hurtigt englænderne til at føle indignation. De fik den opfattelse, eller blev foranlediget til at få den opfattelse, at SS bevidst havde valgt at dræbe de indsatte eller lade dem dø. Og selvom de efter bedste evne forsøgte, lukkedes det ikke for englænderne at bremse den frygtelige dødsrate.

Så, som en sværm af gribbe, strømmede journalister til lejren, hvor de filmede og fotograferede enhver tænkelig rædsel. De forsatte med at arrangere deres egne særlige scener, en særlig berømt én er for eksempel vist i filmen "Night and Fog", hvor en bulldozer skubber lig ned i et stort hul i jorden. (52) De bemærkede ikke, at bulldozeren (kun en) bliver kørt af en engelsk soldat, som uden tvivl efter en ligoptælling, skubber ligene ned i en stor udgravning, som er blevet gravet efter lejrens befrielse. Jøden Sydney Lewis Bernstein, lederen af Home Offices filmsektion tilkaldte Alfred Hitchcock for at lave en film om disse "naziforbrydelser." Hitchcock indvilligede, men til slut blev kun brudstykker af hans film vist for offentligheden, sikkert fordi den komplette version indeholdt ting, der kunne drage dens autensitet i tvivl. (53)

Som helhed var "chokket fra Bergen-Belsen" en stor propagandasucces for de allierede. På enhver tænkelig måde udnyttede medierne situationen til at vise døde og døende fanger frem for den ganske verden, og på samme tid ved hjælp af kommentering foranledigede man seere til at tro, at disse fanger var blevet slået ihjel, dræbt eller udryddet, eller var levende lig dømt til at skulle dø som ofre for drab, mord eller udryddelse. Således, på grundlag af de frygtelige forhold i en lejr, der, som allerede bemærket, hverken havde krematorier eller (hvad konventionelle historikere erkender) noget henrettelsesgaskammer, blev den generelle myte om eksistensen og brugen af gaskamre, i Auschwitz og andre steder, skabt og sammenkoblet med krematorier.

Blandt de berømte ofre for epidemierne i den lejr var Anne Frank og hendes søster Margot, om hvem det i næsten 40 år er blevet hævdet vidt og bredt, at de skulle været blevet gasset i Auschwitz (hvorfra de rent faktisk var kommet) eller dræbt i Bergen-Belsen.

“Chokket fra Bergen-Belsen” blev meget hurtigt efterlignet af amerikanerne, som med Hollywoods hjælp optog en serie film om befrielsen af de tyske lejre. Efter at have redigeret det omfangsrige filmmateriale (6000 fods film af i alt 80,000), producerede de en film, der blev vist den 29. november, 1945 ved Nürnberg-retssagen. Alle, deriblandt de fleste af de tiltalte, fandt den meget forfærdelig. Nogle af de tiltalte sporede bedraget, men det var for sent: Den store løgnebulldozer var allerede blevet sat i gang! Og den kører stadig den dag i dag. Seerne af de mange rædselsfilm om ”Nazilejre” er i tidens løb blevet påvirket af valg af billeder og speakerkommentarer. En del af en væg, en bunke af sko, en skorsten, mere end det, har det ikke krævet for at få offentligheden til at tro på, at den har set et kemisk slagtehus.

52 år efter befrielsen af Bergen-Belsen vidnede Maurice Druon, secrétaire perpétuel i ”Académie française” ved retssagen mod Maurice Papon, der stod anklaget for at have medvirket til ”den endelige løsning.” Her er et uddrag af hans vidneudsagn, hvor han nævner gaskamre i den lejr (som alle historikere i dag erkender ikke havde nogen), den berømte bulldozer, og ”håret taget fra de døde, der skulle bruges til at lave en eller anden form for erstatning”. (54):

“Når man i dag taler om lejrene har man for sit indre øje, og de tilstedeværende nævninge har for deres indre øje, de rædselsfulde billeder, som filmene og de forstørrede billeder viste og viser for os; og dette er ganske rigtigt (altså at vise dem), og de burde vises igen og igen, hvert år for de ældste skoleklasser. Men disse billeder af gaskamre, dynger af hår taget fra de døde, der skulle bruges til at lave en eller anden form for surrogat, af de børn, der legede blandt ligene, og af de dødes kroppe, hvis antal var så stort, at de blev nødt til at blive begravet af en bulldozer, og af de skarere af skeletter, vaklende og udsultede med døden i deres øjne, bevidner jeg hermed, at jeg var, i min beskedne funktion af informationsofficer, en af de 20 allierede officerer, som så dem først, da det uredigerede filmmateriale, som det er kaldt, ankom lige efter englændernes befrielsen af Bergen-Belsen. Men det var i foråret 1945. Indtil da vidste ingen noget. – Vi må ikke domme med vort trænede øje af i dag, men med vort blinde øje af i går.”

I virkeligheden havde Maurice Druon “trænede øjne” i går og “blinde øjne” i dag. Mere end 50 års propaganda har gjort ham blind. Men allerede under krigen var han og hans onkel Joseph Kessel, begge jøder, gjort blinde af deres had mod de tyske soldater, da de skrev den skrækkelige ”Partisan-sang”, som indeholder formaningen: ”Dræb med kugler og med knive, dræb hurtigt!”?

Amerikanerne og russerne overgår englænderne

I 1951 havde den jødiske forsker Hannah Arendt alligevel ærlighed nok til at skrive: (55)

”Det er af en vis betydning at indse, at alle billeder af koncentrationslejrene er vildledende, for så vidt som de viser lejrene i deres sidste faser; på tidspunktet for de allierede troppers indmarch i dem. Lejrenes forhold var et resultat af krigshandlingerne i de sidste måneder af krigen: Himmler havde beordret evakueringen af alle udryddelseslejre i østen, og de tyske koncentrationslejre var derfor særdeles overfyldte, og han var ikke længere i en position til at sikre fødevarerforsyningen i Tyskland.”

Således fulgte Eisenhower Churchills førerskab og gik i gang med, på en amerikansk skala, at bygge et sådan propagandaværk, baseret på rædselshistorier, at snart alt blev tilladt i forhold til såvel den besejrede som den simple faktiske sandhed. I nyhedsrapportager om de tyske lejre blev der til de virkelige rædsler tilføjet rædsler, der, som jeg har sagt, var mere virkelige end virkeligheden. Elimineret blev billeder eller filmsegmenter, der viste indsatte med strålende, sunde ansigter, sådan som for eksempel Marcel Paul (56), eller billeder af dem, som var ved nogenlunde godt helbred på trods af

epidemier og alvorlige mangler på alt, eller billeder som dem, der blev taget i Dachau, af de sunde ungarske jødiske mødre med deres børn på armen. I stedet fik offentligheden kun forevist billeder af de syge, ødelagte, menneskelige vrage, der rent faktisk var ligeså meget ofre for de allierede som for tyskerne. Det var de førstnævnte med deres tæppebombninger af hele Tyskland og deres systematiske nedskydning af civile fra luften, – selv bønder på markerne – der havde udløst et ragnarok i Europas hjerte.

Respekt for sandheden vil foranledige en til at bemærke, at hverken Churchill eller Eisenhower, Truman, eller de Gaulle var uforskammede nok til at tillægge beretningerne om kemiske slagtehus nogen form for troværdighed. Den opgave overlod de til deres propagandaspecialister og til dommerne ved militærtribunalerne. De tyskere, der i de allieredes øjne var skyldige i alle disse ”forbrydelser,” blev udsat for rædselsfuld tortur. Repressalier blev udført mod tyske fanger og civile. Så sent som i 1951 blev tyske mænd og kvinder hængt. (Selv i 1980'erne skød russerne stadig tyske eller tyskallierede ”krigsforbrydere”.) Engelske og amerikanske soldater, som til at begynde med blev ret chokerede over at se de tyske byer, der var reduceret til ruiner og deres indbyggere forvandlet til huleboere, kunne vende hjem med god samvittighed. Churchill og Eisenhower var garant for sandheden: De allierede havde besejret ondskaben, de havde været Det Godes kræfter. Der ville blive foranstaltet et ”genopdragelsesprogram” af de besejrede tyskere, hvilket ville inkludere afbrændning af deres slemme bøger i millionvis. Alt i alt havde det kæmpemæssige barbari fået en lykkelig afslutning, og det var blevet udført i en god sags tjeneste. Således var det bedrag, der blev gjort helligt af ”retssagerne” i Nürnberg.

Et bedrag endeligt undsagt i 1995

Det tog ikke mindre end 50 år før en historiker, Annette Wieviorka, og en filmproducent, William Karel, i en dokumentarfilm med titlen *Contre l'oubli* ("Mod forglemmelse"), for offentligheden afslørede de amerikanske og russiske opsættelser og fabrikationer i 1945, der blev udført i forbindelse med lejrenes befrielse i øst og vest.

Wieviorka, en fransk jøde, og Karel, en israeler, som har boet i Frankrig siden 1985, er tydeligvis blevet påvirket af den franske revisionistiske tradition. Selvom de er meget fjendtligt indstillet overfor denne tradition, har de ikke desto mindre indrømmet, at tiden til at undsige nogle af udryddelsespropagandaens mest åbenlyse fabrikationer endeligt er kommet. I forbindelse med dette emne, kan man enten henvise til en artikel af journalist Philippe Cusin (57) eller særligt til en anden artikel, som Béatrice Bocard udarbejdede til genudsendelsen af ”Mod forglemmelse” på Antenne 2 television. Alene denne artikels titel siger en hel del: ”Shoah, fra virkelighed til teater. Befriernes usmagelige iscenesættelser på de deporteredes bekostning.” (58). I den skrev Bocard:

”Med kun lidt overdrivelse kan det siges, at befrielsen af koncentrationslejrene introducerede reality showet... De første tegn på den genre af virkelighedsskuespil, som tv-kanaler som CNN skulle komme til at gøre almindelige 50 år senere, fremkom allerede dengang, med forsøg på at overgå hinanden i usmagelighed, voyeurisme, og med den rene iscenesættelse for øje. De svageste af de overlevende blev instrueret om at gentage deres replikker foran kameraet: ”Jeg blev deporteret fordi jeg var jøde,” siger en af dem hele to gange. For ikke at blive overgået af det amerikanske show, optog russerne, der ikke havde gjort noget, da Auschwitz blev befriet, nogle uger senere en ”falsk befrielse” med polske statister, der entusiastisk byder soldaterne velkommen... ”William Karel er den første, der har dissekeret disse falske billeder, som vi indtil for nylig altid havde fået at vide var agte,” siger Annette Wieviorka. Hvordan var det muligt at godtage dem? ”Folk har ikke for vane at betvivle billeder, som de betvivler tekster.” Historikeren forklarer: ”Eksamplet med de påståede massegrave i Timosoara (Rumænien, december 1989) er stadig frisk i erindringen.”

Det siger sig selv, at i denne artikel af Bocard, bliver manipulationerne præsenteret som uforskammede... uforskammede overfor de indsatte vel at mærke. Nogle tyske soldater og civile

undsagde allerede i 1945 denne slags falsknerier, men i stedet for at blive troet, blev de anklaget for nazisme eller antisemitisme.

De jødiske organisationers ansvar for denne propaganda

Fra dens oprindelse i 1941 indtil i dag, har den propaganda, der har udviklet sig om "folkemordet" og "gaskamrene", i hovedsagen været jødiske organisationers produkt. Som et resultat er offentligheden gradvist blevet overbevidst om, at tyskerne under krigen udførte et fysisk udryddelsesprogram frem for alt rettet mod jøderne, og at "gaskamrene" på en ganske særlig måde var reserveret til dem (heriblandt de jødiske "Sonderkommando" medlemmer, hvis arbejde angiveligt bestod i at lede deres trosfæller i døden.) Nu om dage udgør de utallige "Holocaust museer" et jødisk monopol, og et hebræisk ord, "Shoah" (katastrofe) bliver mere og mere brugt som betegnelse for dette formodede folkemord. Hvad end deres rolle har været i skabelsen af myten og dens succes, spillede de vestlige allierede kun en birolle, og dette altid under pres fra diverse jødiske organisationer (hvad angår russerne forholder det sig anderledes: Moskvas fabrikation af et Auschwitz, hvor jødernes skæbne ikke spillede nogen nævneværdig rolle, kan være blevet skabt for at opfylde behovet for en propaganda, mindre rettet imod folkene bag jerntæppet, end imod de "progressive" i vesten.)

Den kendsgerning, at nogle jødiske røster i dag spørger, om der ikke burde være mindre snak om "gaskamre", har ikke fået de jødiske samfunds ledere til nedtone "Holocaust" eller Shoahpropagandaen. Set fra de jødiske historikers standpunkt er disse utrolige "gaskamre", for at sige det mildt, blevet lidt af en byrde i forevisningen af "Shoahreligionen."

En fransk politiker, Jean-Marie Le Pen, har sagt, at de nazistiske gaskamre er en detalje i anden verdenskrigs historie. Imidlertid har Eisenhower, Churchill og de Gaulle ikke en gang betragtet disse kemiske slagtehusse som en detalje. De har i deres respektive værker om krigen ikke nævnt dem med et eneste ord. En lignende diskretion kan ses hos historikeren René Rémond, som var et prominent medlem af først den franske Comité d'histoire de la Deuxième Guerre mondiale (Komite om den anden verdenskrigs historie), og derefter af Institut d'histoire du temps présent (Institut for samtidshistorie.) I sine to værker, hvor man kunne forvente at læse ordet "gaskammer", forekommer det slet ikke. Den amerikanske historiker Daniel Jonah Goldhagen taler om nazigaskamre som et "epiphenomen." I den 84.000 ord lange franske udgave af Nürnberg-dommen, er kun 520 ekstremt vage ord dedikeret til beskrivelse af dem ("gaskamrene"), hvilket svarer til 0.62 % af den samlede tekst. (59)

For en revisionist udgør gaskamrene mindre end en detalje, da de ganske enkelt aldrig har eksisteret. Men gaskammermyten er langt mere end en detalje: Den er hjørnestenen i en kæmpemæssig struktur af alle slags overbevisninger, som loven (fransk lov) forbyder os at betvivle.

"Gaskamre eller ej, hvad betyder det?" Dette spørgsmål kan, fyldt med skepsis, undertiden høres. Det generer Pierre Vidal-Naquet, for hvem det at forlade gaskamrene ville være "overgivelse i åbent land." (60) Heri kan man kun være enig med ham. Faktisk er spørgsmålet om gaskamrenes eksistens grundlaget for besvarelse af spørgsmålet om, hvorvidt tyskerne skal betragtes som notoriske forbrydere, eller jøderne som notoriske løgnere (eller tillidsfulde mennesker.) I det første tilfælde skulle tyskerne med industrielle midler, i løbet af 3 eller 4 år, have dræbt industrielle proportioner af stakkels, ubevæbnede ofre. I det andet tilfælde har jøderne derimod i mere end et halv århundrede udbredt en løgn af historiske dimensioner

I 1976 udgav amerikaneren Arthur Robert Butz sin bog "The Hoax of the Twentieth Century." ("Det 20 århundredes bedrag.") I avisen "Le Monde" fra den 29 december 1978 og den 16 januar 1979 offentliggjorde jeg to tekster om "Rygtet om Auschwitz", og i begyndelsen af samme år udgav Wilhelm Stäglich "Der Auschwitz Mythos." Som udtryk for den alvorlige jødiske bekymring, der var resultatet af fremkomsten af disse revisionistiske værker, skrev zionisten William D. Rubinstein, professor ved Deakin universitet i Melbourne, på samme tid: "... Skulle det vise sig, at Holocaust var et bedrag, ville

våben nr. 1 i Israels propagandaarsenal være væk.” (61) Nogen tid senere erklærede han på samme måde: ”... Kendsgerningen er den, at hvis det kan bevises, at Holocaust er en ”zionistisk myte”, så ville det stærkeste af alle våben i Israels propaganda arsenal bryde sammen.”(62)

Otte år senere, som et ekko af disse udtalelser, skrev en advokat for "International League Against Racism and Anti-Semitism" (LICRA: Den internationale liga mod racisme og antisemitisme) (63):

”Hvis det er sandt, at gaskamrene eksisterede, så har nazji brutaliteten ikke sin lige. Hvis ikke, så har jøderne løget og antisemitisme vil være retfærdiggjort. Dette er farerne i denne debat.”

Sagt med Ernst Zündels ord: ”Holocaust er Israels sværd og skjold.”

Farerne er således ikke blot historiske, men også politiske. Og de politiske farer repræsenterer et paradoks: For det første tjener ”Holocaust”-myten til at fordømme den tyske nationalsocialisme, og dernæst til at fordømme alle former for nationalism eller den nationale ide - med undtagelse af den israelske og zionistiske variant, som myten derimod understøtter.

Farerne er lige så meget økonomiske, hvilket man vil indse, hvis man tænker på, at tyske skatteborgere i hvert fald siden underskrivelsen af ”erstatningsaftalen” i Luxembourg i 1952, har betalt astronomiske summer (som Nahum Goldmann udtrykker det) til såvel Israels jødiske befolkning, som til jøder udenfor diasporaen, og de skal forsætte med at betale for Shoah forbrydelserne, der tillægges dem, i hvert fald indtil året 2030. ”Shoah- forretningen”, der er blevet undsagt selv af en Pierre Vidal-Naquet, er uadskillelig fra selve Shoah.

I dag retfærdiggør Shoah-bluffet en verdensomspændende afpresning. For det første står et voksende antal af enten rige eller fattige lande over for krav om nye ”godtgørelser” eller ”erstatninger” i form af bjerge af guld og penge; kravene er stillet af milliardæren Edgar Bronfmans World Jewish Congress (Den jødiske verdenskongres) og af utroligt velhavende amerikanske, jødiske organisationer. De europæiske nationer, begyndende med Schweiz, er ikke de eneste mål. For øjeblikket koncentrerer en veletableret ”mafia” sig om fire hovedpunkter (der vil uden tvivl blive flere i fremtiden): ”Naziguld,” jødiske aktiver, jødiske kunstsamlinger og jødiske forsikringer. Hovedmålene er regeringer, banker, museer, auktionshuse, og forsikringsfirmaer. New Jerseys administration startede, på grund af pres fra jødiske organisationer, en boykot af schweiziske banker. Dette er kun begyndelsen. Afpressernes eneste rigtige argument kan beskrives med et ord: Shoah. Ikke én regering, ikke én bank, ikke ét forsikringsselskab, har haft mod til at svare skarpt igen ved at understrege, at det foreliggende krav bygger på en myte, og at der ikke kan blive tale om at betale for en forbrydelse, der ikke fandt sted. Schweizerne, der også var under pres fra jødiske organisationer, var til at begynde med så naive, at de troede, at det ville være nok at vedtage en lov, der forbyder at betvivle Shoah. Men aldrig så snart de havde vedtaget denne lov, præsenterede Bronfman dem for sin regning. Herefter tilbød de betydelige summer: Et spildt forsøg. ”Min erfaring med schweizerne er den, at medmindre man holder deres fødder meget tæt på ilden, tager de dig ikke alvorligt,” bemærkede Bronfman. (64)

De moralske misgerninger, der som resultat af ”Holocaust- religionens” udbredelse, er blevet begået særligt imod Tyskland, og imod ikke-jøder i almindelighed, er utallige. Vedvarende gentager de jødiske organisationer deres anklager, ikke blot imod et Tyskland, der angiveligt skulle være skyldigt i et folkemord imod jøderne, men også imod Churchill, Roosevelt, de Gaulle, Stalin, Pave Pius XII, the International Committee of the Red Cross (Det Internationale Røde Kors), samt de neutrale lande, og andre lande. Alle er angiveligt skyldige i at have tilladt Tyskland at begå dette ”folkemord”, og derfor selv medskyldige, hvorfor de også skal betale ”erstatninger.”

Jødiske organisationer påtvinger en “Holocaust- tro”

Mine skrivelser har kun beskæftiget sig lidt med “jødespørgsmålet.” Når jeg gennem så lang tid ihærdigt har forfulgt denne historiske efterforskning uden at skænke ”jødespørgsmålet” særlig opmærksomhed,

skyldes det, at jeg bedømte det til at være af sekundær betydning. Hvis jeg skulle vie det meget tid, ville jeg måske risikere ikke at forfølge det vigtigste: For først og fremmest søgte jeg, på en respektabel måde at bestemme de virkelige og mytologiske komponenter i historien om det såkaldte "Holocaust" eller Shoahs. Det var således langt vigtigere for mig at fastslå de faktiske kendsgerninger, end det var at fastslå ansvaret.

Og dog, på trods af mig selv, fik to ting mig til at forlade denne tilbageholdenhed: Talrige jøders holdning til mit arbejde, og den aggressive måde, hvorpå de henledte min opmærksom på, at jeg skulle tage stilling til det emne, der optager så mange af dem, nemlig "Jødespørgsmålet."

Da jeg, tidligt i 1960'erne, gik i gang med, hvad Olga Wormser-Migot i sin doktorafhandling fra 1968, skulle komme til at kalde "problemet med gaskamrene," vidste jeg på forhånd, hvilken slags konsekvenser et sådant forehavende ville få. Paul Rassiniers eksempel var der til at advare mig om, at jeg kunne forvente kraftige reaktioner. Alligevel besluttede jeg mig for at begynde, og at holde mig til forskning, der lå inden for en helt igennem videnskabelig ramme, samt at publicere mine resultater. Jeg besluttede mig også for at overlade de potentielle modstandere ethvert ansvar for tilflugt til tvang eller måske ligefrem fysisk vold, hvis sagen nogensinde skulle udvikle sig udover rammerne for et kontroversielt akademisk spørgsmål.

Og det er præcist, hvad der skete. Ved at anvende en metafor kunne jeg sige, at den skrøbelige dør, bag hvilken jeg udfærdigede mine revisionistiske skrivelser, en dag pludseligt gav efter for den højlydte pøbel af modstanderes skubben og masen. Dette fik mig til at bemærke, at disse ballademagere i deres helhed eller i hvert fald næsten i deres helhed var sønner og døtre af Israel. "Jøderne" var braset ind i mit liv. Pludselig fandt jeg dem at være, ikke som jeg havde kendt dem hidtil, dvs. som individer, man kunne adskille fra hinanden, men som gensidigt uadskillelige elementer i en gruppe, der var særligt forenet i had og, for at bruge deres egne ord, "vrede." Afsindige og med fråde om munden og med en tone der på en gang var stønnende og truende. De skreg mig i mit øre, at min forskning krænkede dem, at mine konklusioner var falske, og at jeg blev nødt til at sværge troskab til deres version af den anden verdenskrigs historie.

Denne kosher-version af historien placerer "jøderne" i krigens centrum, som ofre, imod hvilke alt andet blegner. Dette al den stund, at vi ved, at krigen var skyld i tæt ved 40 millioner døde. For jøder er deres "udryddelse" unik i verdenshistorien. Jeg blev advaret om, at medmindre jeg gav efter, ville min karriere blive ødelagt. Snart herefter blev jeg slæbt i retten. Og så lancerede det store synedrium, der bestod af præster, læger og andre tilbedere af jødisk lovhåndhævelse, ved hjælp af medierne, en ondskabsfuld kampagne mod mig, hvor man gjorde sig til talsmand for had og vold. Jeg skal ikke her dvæle ved fornærmelserne, de fysiske overfald, og retssagerne, der har været kampagnens endeløse efterspil. (65)

Lederne af disse jødiske organisationer kaldte mig uden tøven for "nazist," hvilket jeg ikke er. For så vidt angår sammenligninger synes "palæstinenser" at være mere passende i mit tilfælde, da de har behandlet mig som en sådan.. Og jeg mener nu, at jøderne i deres diaspora opfører sig imod dem, der mishager dem, som deres trosfæller opfører sig imod dem, der mishager dem i Palæstina. Mine skrivelser er til en vis grad stenene fra min egen Intifada. Ærligt talt kan jeg ikke se nogen nævneværdig forskel på, hvordan zionistlederne opfører sig i Tel Aviv eller Jerusalem, og hvordan jødiske ledere fra Paris og New York opfører sig: Den samme chikane, den samme ånd af erobring og dominans, den samme insisteren på privilegier, alt sammen på baggrund af afpresning og politisk pres ledsaget af klager og klagesang. Sådan er situationen i verden i dag. Var den anderledes i fortiden? Var det jødiske folk ligeså ulykkeligt i forrige århundreder, som de ofte selv hævder? Har de lidt ligeså meget pga. de forskellige krige som andre samfund har? Har de oplevet ligeså megen modgang og ulykke? Har de virkelig ikke selv haft noget ansvar for de fjendtlige reaktioner imod dem, og over hvilke de ikke er sene til at beklage sig? Omkring dette spørgsmål skrev Bernard Lazare:(66)

“Hvis denne fjendtlighed, ligefrem afsky, kun havde ramt jøderne en enkelt gang i et enkelt land, ville det være let at forklare de umiddelbare årsager til denne vrede; men denne race er derimod blevet mødt med had fra alle de folk, blandt hvilke de har bosat sig. Jødernes fjender har været af de mest forskellige racer — racer som beboede lande langt fra hinanden, og som levede under forskellige love og regeredes ud fra forskellige principper, de havde hverken de samme skikke eller traditioner, og de tænkte på forskellige måder, ude af stand til at bedømme alle ting på samme måde— derfor må de generelle årsager til antisemitisme altid have ligget i Israel selv, og ikke blandt dem, der har bekæmpet Israel. Hermed siges ikke, at jødernes forfølgere altid har haft retten på deres side, eller at de ikke har tyet til alle de gerninger, der følger med brændende had, men blot, at jøderne — i det mindste en del af tiden — har bragt deres egne ulykker på sig selv.”

Lazare var ikke på den mindste måde fjendtligt indstillet overfor sine trosfæller – faktisk forholdt det sig lige modsat. Han havde ærlighed til, i flere passager i sin bog, at minde om, hvor talentfulde jøderne igennem deres historie (helt tilbage til antikken) havde været til at opnå privilegier. Han bemærkede, at mange af de fattige, der omvendte sig til jødedommen ”var tiltrukket af de privilegier, der blev givet jøderne.”(67)

Jeg går ud fra, at jeg her kan tillade mig en personlig digression.

I min egenskab af forhenværende latinlærer, som anklaget i retssalene af jødiske organisationer, og som en universitetsprofessor forhindret i at holde sine forelæsninger af jødiske demonstranter, og endelig som en forfatter, for hvem det er blevet forbudt at udgive sine bøger pga. visse overrabbineres beslutninger, der er blevet ratificeret af den franske republik, har det slået mig, at jeg kan sammenligne mine oplevelser med nogle strålende forgængeres oplevelser. Således går mine tanker til den romerske aristokrat Lucius Flaccus. I år 59 før vor tidsregning havde Cicero lejlighed til at forsvare ham, især imod hans jødiske anklagere. Den beskrivelse af jødisk indflydelse, magt, og metoder i Rom, som den brillante orator gav i prætoriet, får mig til at tro, at hvis han vendte tilbage til sin verden sent i det 20 århundrede, for at forsvarer en revisionist, ville han ikke behøve at ændre et ord i sin forsvarstale (der er kendt undertitlen *Pro Flacco*.)

Da jeg har undervist på Sorbonne-universitet går mine tanker også til min forgænger Henri Labroue, forfatter til et værk med titlen ”Voltaire antijuif.” Sent i 1942, midt under den tyske besættelse, en tid, hvor man skulle tro, at jøderne og deres støtter var så diskrete som muligt, blev han nødt til at forlade sine forelæsninger om jødedommens historie. Med en nutidig Sorbonne-storhed André Kaspis ord:

”Studiet af jødedommens historie blev startet ved Sorbonne universitet i begyndelsen af efterårssemesteret 1942, og blev varetaget af Henri Labroue. Den første forelæsning fremprovokerede fjendtlige demonstrationer og episoder, der førte til fagets aflysning.”(68)

I dag ville dusiner af verdenslitteraturens store forfattere, herunder Shakespeare, Voltaire, Hugo, og Zola (partisanen fra Captain Dreyfus skrev også "L'Argent"), finde sig selv i retten, sagsøgt og anklaget af jødiske organisationer. Blandt de store i fransk politik ville selv socialisten og pacifisten Jean Jaurès være på ”skammens anklagebænk.”

Sådanne overvejelser vil måske brændemærke mig som ”antisemit” eller ”antijødisk.” Jeg afviser disse prædikater, da jeg betragter dem som banale fornærmelser. Jeg ønsker ingen jøde noget ondt. Samtidigt betragter jeg dog adfærden hos de organisationer og lobbygrupper, der påstår at repræsentere jødiske interesser eller ”jødisk minde,” som modbydelig.

Lederne af disse organisationer eller grupper har åbenlyst de største vanskeligheder ved at forstå, at man kan handle ud fra simpel intellektuel nysgerrighed. Jeg har viet en stor del af mit liv til revisionisme, først indenfor litterære studier, og derefter indenfor den historiske forskning. En historieforskning, der ikke på nogen måder er resultatet af en eller anden odiøs beregning, eller som står i en anti-jødisk sammensværgelses tjeneste, men som jeg af en impuls, der er ligeså naturlig som den, der får fuglene til at synge og bladene på træerne til at gro, og som får mennesker i mørke til at søge lyset, måtte efterleve.

Historievidenskabens naturlige modstand imod denne tro

Jeg kunne have fulgt andre revisionisters eksempel ved at overgive mig, vise anger, og trække visse udtalelser tilbage. Som en anden flugtvej ville jeg måske have søgt tilfredsstillelse i at udtænke smarte og snoede manøvrer. Sent i 1970'erne besluttede jeg mig for ikke alene at kæmpe imod åbenlyst og offentligt, men også for, at jeg aldrig ville spille med i modstanderens spil. Jeg besluttede, at jeg ikke ville ændre noget i min opførsel, samt at jeg ville lade brushovederne bruse videre dag for dag, hvis det var det, de ville. Blandt jøderne lyttede jeg kun til de særligt modige, der vovede at forsvare mig, selvom det så kun varede en enkelt sæson (69)

Som helhed kalder jødiske organisationer dem, der ikke vil acceptere deres udgave af anden verdenskrigs historie for "antisemitter." Dette er til at forstå, da man ved at gå så vidt som til at hævde, som jeg gør her og nu, at disse organisationer er blandt dem, der er skyldige i udbredelsen af en gigantisk myte, vel kunne se ud som om, at man var inspireret af antisemitisme. Men i virkeligheden drog jeg kun de åbenlyse konklusioner af en historisk forskning, der forekommer at have været en ret seriøse affære, al den stund, at ingen ret, på trods af sagsøgers og anklagers febrilske efterforskning, nogensinde har fundet noget spor af hulhed, negligeren, bevidst uvidenhed eller falskhed i min forskning.

Desuden kunne jeg ikke indse, hvorfor jeg for mit vedkommende skulle vise respekt overfor persongrupper, der aldrig har vist den mindste respekt overfor mig, min forskning, mine publikationer eller mit private og professionelle liv. Jeg angriber ikke disse grupper pga. deres religiøse tilhørsforhold eller deres tilhørsforhold til staten Israel. Alle menneskegrupper elsker at svælge i fantasi historier. Heraf følger, at det står enhver frit for at opfinde en mere eller mindre virkelig, samt en mere eller mindre fantasifuld udgave af sin egen historie. Men denne forestilling skal ikke påtvinges andre. Dog påtvinger de jødiske organisationer os deres forestilling, en praksis der i sig selv er uacceptabel, dette især når disse forestillinger er fundamentalt forkerte. Og jeg kender ingen anden gruppe i Frankrig, for hvem det er lykkedes, udfra deres egen religiøse tro (troen på Shoah), at skabe en lov for hele republikken. En gruppe, som med indenrigsministerens samtykke nyder det særlige privilegium, at kunne råde over sin egen bevæbnede milit, og endelig en gruppe, der kan diktere, at en universitetslærer, der mishager dem, ikke længere skal have lov til at arbejde, hverken i Frankrig eller i udlandet.(70)

For en ligefrem revisionisme

Revisionisterne kender faktisk hverken lærermester eller disciple. De udgør en heterogen gruppe. De vil nødtigt slutte sig sammen, en holdning, der bringer ligeså mange fordele som ulemper. Deres individualisme gør dem uegnet til fælles handling. På samme tid er politiet ude af stand til at infiltrere og holde en sådan forskelligartet gruppe under overvågning: De kan ikke arbejde sig op igennem den revisionistiske strukturs kanaler, da en sådan ganske enkelt ikke findes. Det står disse individer frit for at improvisere, hver enkelt udfra sine talenter og smag. Revisionistisk aktivitet kan således antage de mest forskelligartede former. Kvaliteten af det udførte arbejde afspejler denne forskellighed, og det må erkendes, at resultaterne er ujævne. Set udfra dette synspunkt kan man sige, at der stadig mangler at blive gjort meget. Den rene amatør står skulder ved skulder med fagmanden, ligesom handlingens mand med forskeren i sit arkiv. Jeg skal ikke nævne noget navn her af frygt for at brandemærke nogen. (71)

Hvad angår den måde, hvorpå den revisionistiske kamp skal kæmpes, står det hævet over enhver tvivl, at revisionisterne er delt op i mellem støtter og modstandere af en art politisk realisme. De fleste tilhængere af denne politiske realisme mener, at de, emnets tabukarakter taget i betragtning, er bedst tjent med at arbejde indirekte, og herved undgå et direkte sammenstød med ortodoksiens vogtere. For disse revisionister er det klodset og uheldig at sige, at "Holocaust" er en myte. De tror, at det bedre kan

betale sig at lade forstå, at "Holocaust" faktisk fandt sted, men ikke i det almindeligt anerkendte omfang. Optaget af strategi og taktik søger de at undgå at bringe jødisk sensibilitet ud af fatning, og vil forkert hævde, at den legendariske del af "Holocaust" historien mere end noget andet er kommunisternes eller de vestlige allieredes værk - ikke jødernes, og i hvert fald kun meget lidt. Nye revisionister har i særdeleshed været tilbøjelige til at deltage i dette bedrageriske sludder, hvilket indebærer at man må fremstille jøderne som ofre, ligesom alle andre, for en universel falsk tro. Ifølge dette synspunkt er jøderne, som følge af en eller anden iboende kraft, blevet drevet til at tro på folkemordet og gaskamrene samtidig med, at de også er blevet drevet til, uden tvivl af samme iboende kraft, at kræve stadig flere penge i erstatning for deres fiktive lidelser.(72) En omflakkende jøde, der lige er vandret over til den revisionistiske lejr, vil af disse revisionister blive budt velkommen som et stort geni og en frelsende engel. Hvis han annammer opdagelser om Auschwitz fra sine ikke-jødiske forgængere, som om det var hans helt egne, også selvom det sker på en klodset måde, vil denne opkomling blive hyldet som et strålende videnskabeligt lys.

Jeg accepterer bestemte former af sådan politisk realisme, men kun på den betingelse, at den betingelse, at den ikke bliver udført med arrogance. Der ligger ingen overlegenhed, hverken intellektuelt eller moralsk, i at mene, at målet helliger midlerne, og at det derfor nogle gange er en simpel nødvendighed at låne modstanderens våben af hykleri og løgn. Personligt foretrækker jeg en ligefrem revisionisme; en revisionisme uden komplekser og for mange kompromisser; en revisionisme der viser, hvad den er; en revisionisme, der direkte forfølger sit mål, selv alene, hvis det skulle være nødvendigt; en revisionisme, der ikke lader fjenden slippe let. Hertil kommer, at lang erfaring i den revisionistiske kamp fortæller mig, at den bedste strategi eller taktik vel kunne være en serie af frontale angreb: Modstanderen forventer dem ikke, han tror, at ingen ville vove at udfordre ham på en sådan måde, og opdager at han ikke længere indgyder frygt, han bliver bragt ud af fatning.

En konflikt uden ende

Ved mere end én lejlighed har revisionisterne foreslået deres modstandere at afholde en offentlig debat omkring spørgsmålene: Folkemord, de seks millioner og gaskamrene. Jødiske organisationer har altid været afvisende. Selv den katolske kirke tillader i dag en form for dialog med ateister. Synagogen derimod vil aldrig glemme den fornærmelse, den har været ude for (73), eller løbe den risiko, det er, at indgå i en dialog med revisionisterne. Hertil kommer, at der står for mange politiske, finansielle og moralske interesser på spil for lederne af staten Israel og jødedommen i diaspora, til at man kunne nå frem til enighed om at begynde en retfærdig dialog om kosherversjonen af den anden verdenskrigs historie.

Derfor vil styrkeprøven forsætte. Jeg kan ikke se nogen afslutning på den. Konflikten mellem udryddelsestilhængere og revisionister, mellem på den ene side en fastlagt officiel historieskrivning og på den anden side en kritisk, verdslig historieskrivning, er blot en af mange i den endeløse kamp mellem religion og fornuft, mellem tro og videnskab, der er forekommet i menneskelige samfund i årevis. "Holocaust" eller Shoah-troen er en integreret del af en religion, den hebraiske religion, for hvilken man ved nærmere undersøgelse opdager, at Holocaust-blændværket blot er et enkelt udtryk. Ingen religion er nogensinde brudt sammen under pres fra fornuft, og vi vil ikke komme til at opleve, hvordan den jødiske religion forsvinder sammen med et af dens mest vitale elementer. Den religion er i dag vurderet til at være mindst 1500 eller 3000, hvis ikke 4000 år gammel. Der er ingen grund til, at de, der lever i år 2000, skulle have det privilegium, at opleve afgang af en religion så dybt forankret igennem tiderne.

Nogen siger, at "Holocaust-" eller Shoahmyten en dag vil forsvinde af sig selv, ligesom den stalinistiske kommunisme brød sammen for ikke så længe siden, eller som den zionistiske myte og staten Israel en dag vil bryde sammen. Men de, der siger sådan, sammenligner usammenlignelige ting. Kommunismen og zionismen bygger på usikre fundament; Begge forudsætter temmelig illusoriske aspirationer i

mennesket: Generel mangel på egoisme, en lige fordeling af goder blandt alle, en følelse af opofrelse, arbejde for fællesnytte. Deres emblemer har for den førstnævntes vedkommende været hammer, segl og kolkhoz (kollektivt landbrug), og for den sidstnævntes vedkommende sværdet, ploven og kibbutzen. Den jødiske religion for sit vedkommende tillader ikke, under det udadtil komplekse udseende, der bygger på masora og pilpul, en sådan tilflugt til fantasi. Den sigter lavt for at ramme rigtigt. Den bygger på det virkelige. Bag sløret af Talmuds ekstravagance og intellektuelle eller verbale trylleri opdager man, at den mere end noget andet er hånd i handske med penge; Kong Dollar, guldkalven, og forbrugerismens lokkemidler. Hvem kan mene, at disse ”værdier” snart vil miste deres magt? Og hvorfor skulle staten Israels forsvinden ved sin gravølsfest bringe skæbnesvangre konsekvenser for ”Holocaust” myten? Tværtimod ville de millioner af jøder, der herved ville blive tvunget til at bosætte eller genbosætte sig i de rige vestlige lande, ikke lade chancen for at begræde ”Det Andet Holocaust” og engang til, endnu mere kraftfuldt, bebrejde hele verden for de nye prøvelser, der er overgået det jødiske folk, som derfor skal have erstatning, gå ram forbi.

Når alt kommer til alt er den jødiske religion – og man ser dette ganske tydeligt i ”Holocaust” beretninger – forankret i menneskets måske mest fundamentale følelse: Frygt. Deri ligger dens styrke. Deri ligger dens chance for overlevelse, på trods af alle farerne og den skade, dens myte har lidt som følge af historisk revisionisme. Ved at udnytte frygten, vinder jødedommens udøvere hver gang. Jeg er enig med den franske sociolog og historiker Serge Thion (74), der bemærker, at selvom historisk revisionisme har vundet alle de intellektuelle slag igennem de sidste 25 år, taber den alligevel den ideologiske kamp hver eneste dag. Revisionismen støder panden mod en mur, der består af irrationalitet og en halvreligiøs måde at tænke på, samt en blank afvisning af overhovedet at overveje noget, der stammer fra en ikke- jødisk sfære. Vi er i selskab med en slags verdslig teologi, hvis verdens ypperstepræst er Elie Wiesel, der oven i købet er blevet hædret med en Nobelpris.

Fremtiden mellem undertrykkelse og Internet

Nybegyndere til revisionismen skal passe på ikke at gøre sig nogen illusioner: Deres opgave vil blive hård. Vil den blive mindre hård end den var for Paul Rassinier og dennes umiddelbare efterfølgere? Vil repressionen blive mindre ubarmhertig?

Personligt tvivler jeg på dette. Dog vil forandringerne i den politiske balance og kommunikationsteknologien verden over måske give minoriteter en chance for at blive mere hørt, end de har været i den umiddelbare fortid. Takket være Internet vil det måske blive lettere for revisionister at omgå censur, og historisk information vil uden tvivl blive lettere tilgængelig.

Faktum er, at menneskeheden ved afslutningen af et århundrede og årtusinde på mærkværdig vis oplever en verden, i hvilken bøger, aviser, radio og fjernsyn er stadig mere stramt kontrolleret af finansens herrer eller tankepolitiet, og hvor der samtidigt, parallelt og med tiltagende hastighed, bliver udviklet nye former for kommunikation, der - i hvert fald delvist, kan true disse kræfters dominans. Man kan anskue dette som en verden af to forskellige profiler: Den ene forstenet og ældende, og den anden, med ungdommelig uforskammethed, optimistisk skuende mod fremtiden. Den samme kontrast kan ses indenfor historisk forskning - i hvert fald indenfor den del, der er under tankepolitikens overvågning. På den ene side isolerer de officielle historikere, der producerer utallige værker om ”Holocaust” eller Shoah, sig selv med religiøs overbevisning eller vanvittige argumenter, mens på den anden side uafhængige sind blot forsøger at efterleve fornuftens og videnskabens regler. Takket være den sidstnævnte side, udviser fri historisk forskning i dag, især på Internet, en imponerende vitalitet. Opretholderne af en officiel historie, beskyttet og bevogtet af loven, vil for evigt være dømt til at skulle konfronteres med udfordrerne af deres vedtagne sandhed. Den førstnævnte er veletableret og besidder rigdom og magt, men den sidstnævnte besidder fremtiden.

En forværrelse af undertrykkelsen

Hvis der er et emne, hvor revisionistiske værker kan formidle ligeså megen information til såvel revisionister som til ikke-revisionister, så er det om den undertrykkelse, som de førstnævnte har været udsat for fra de sidstnævntes side.

Så godt som hver eneste revisionist kan udførligt berette om, hvad det har kostet ham at tale åbent om et tabuemne, men han er ikke altid klar over, hvad hans kolleger i udlandet har været udsat for.

Antirevisionisterne har fra deres side systematisk negligeret omfanget af deres repressive handlinger. De har kun deres egne pinsler for øje, pinsler som de kan sammenligne med Torquemadas og de store inkvisitorer: De er forpligtet til at svinge piskene igen og igen; deres arme smerter af anstrengelse, de kan mærke kramperne begynde, de lider, de stønner, de synes, at hvis nogen fortjener medlidenhed, så er det bødlerne, de dækker deres øjne og stopper deres ører til, så de undgår at se og høre deres ofre. Nogle gange er de ligefrem oprigtigt overraskede, når nogen viser dem en liste over revisionister, hvis private eller professionelle liv, det er lykkedes dem at knuse, eller en liste over dem, de har ruineret, eller over dem, der er blevet straffet med bøder eller fængsel, eller dem, som er blevet udsat for svær fysisk overlast, dem, der har fået syre sprøjtet i ansigtet, dem der er blevet dræbt, eller dem, der er blevet drevet til selvmord. Alt imens der ikke er et eneste eksempel på, at en revisionist så meget som har krummet et hår på sine modstanderes hoveder.

Det må siges, at medierne så vidt det er muligt, forsøger at skjule virkningerne af denne omfattende undertrykkelse. Udfra dette mønster har det franske dagblad *Le Monde* gjort det til sin specialitet at fortie uhyrligheder, som, hvis deres ofre havde været jødiske antirevisionister (som Pierre Vidal-Naquet), ville have udløst protestmarcher og demonstrationer verden over. I denne henseende er det eneste, som man kan forvente fra Shoah-apostlene, en advarsel imod forhastede former for antirevisionisme, da de kan skade jødernes gode rygte og deres tros hellige sag.

Blandt de seneste repressioner mod revisionister kan man, begyndende med Frankrig, se undervisningsministeriets afskedigelse af Michel Adam fra sit arbejde som historielære i en mellemskole i Bretagne. 57 år gammel og med fem børn, er han nu helt uden ressourcer, og modtager for øjeblikket ikke en gang offentlig understøttelse. Vincent Reynouard, der også blev afskediget fra sit job som underviser, er et andet eksempel. Den 10 november 1998 blev han af en domstol i Saint-Nazaire idømt 3 måneders fængsel samt en bøde på 10.000 franc for at have distribueret "The Rudolf Report."

Reynouard er 29 år gammel, gift, og har fire små børn, og nu er han og hustru uden midler. Pastor Roger Parmentier er endnu et eksempel. Denne mand er blevet ekskluderet fra det Socialistiske Parti for at have støttet Roger Garaudy i dennes seneste retssag. Den franske politiker Jean-Marie Le Pen er endnu et eksempel. Han er blevet tiltalt i både Frankrig og Tyskland for en harmløs bemærkning om, at gaskamrene kun udgør en detalje i verdenshistorien.(75)

I Barcelona blev boghandleren Pedro Varela den 16 november 1998 dømt for at "benægte Holocaust" og "opildne til racehad." Dette skete på foranledning af Simon Wiesenthal Centret, SOS-Racismo España, samt byens to jødiske samfund og den Spanske liberale jødiske bevægelse. Han blev idømt 5 års fængsel, samt såvel en bøde på 720,000 pesetas (ca. 5000 dollar) og at skulle betale sagens omkostninger. Hans boghandels lager (20,972 bøger og hundreder af lyd og videokassetter) står til at skulle blive tilintetgjort ved ild. Hans forretning har tidligere været udsat for voldelige overfald, herunder ildspåsættelse. Ved flere lejligheder er han og hans kvindelige ansatte blevet overfaldet. (76)

I Tyskland bliver flere og flere revisionistiske værker beslaglagt og brændt. Gary Lauck (en amerikansk statsborger udleveret fra Danmark til Tyskland), Günter Deckert og Udo Walendy sidder stadig i fængsel (nu ikke længere, Oversætters anm.), og de kan betragte sig selv som heldige, hvis deres straffe ikke bliver forlænget under et eller andet påskud. Efter at have afsonet en dom på et år er Erhard Kemper fra Münster truet af nye, hårdere domme, der højst sandsynligt vil holde ham bag lås og slå resten af livet. Han er nu gået under jorden. Andre tyskere og østrigere lever i eksil.

I Canada fortsætter Ernst Zündels og hans venners vanskelige kamp for "Human Rights Commission" tribunalerne – ad hoc domstole, der fornøjet spotter den tiltaltes basale rettigheder. Det er for eksempel forbudt at argumenterer med, at det, man har skrevet, stemmer overens med efterprøvelige kendsgerning. Disse tribunaler erklærer således helt åbenlyst, at "sandhed ikke er noget forsvar", og at de kun er interesseret i at vide, hvorvidt den tiltaltes skrivelser har stødt visse personer. Andre særlige kommissioner med forbindelse til Canadian Intelligence Service afholder lukkede retsmøder mod revisionister på basis af en fil, der ikke bliver forelagt den tiltalte. (77)

Jødiske grupper verden over fortsætter med at presse på for indførslen af nye og mere repressive anti-revisionistiske love. Ved en konference i 1998 i Salonica efterlyste den Internationale organisation af jødiske advokater og jurister indførslen af sådanne love i lande, der endnu ikke har antaget dem, og man lod vide, at man ville holde lignende møder i mere end 20 lande for at drive lobbyvirksomhed for nye og hårdere anti-revisionistiske love (78)

Pligten til modstand

Uanset hvilke storme og omvæltninger der finder sted, nu eller i fremtiden, må den revisionistiske historiker stå fast. Frem for kulden af "stamme mindepleje", der bygger på frygt, hævngræde og grådighed, vil han foretrække den stædige søgning efter nøjagtighed. På denne måde vil han, måske uden selv at indse det, bringe retfærdighed til alle den anden verdenskrigs virkelige ofre og deres lidelser. Og set ud fra dette synspunkt, så er det revisionisten, der nægter at gøre forskel på grund af race, religion, eller nationalitet. Frem for alt vil han afvise det hovedbedrag, der satte kronen på konfliktens hoved: Det bedrag, der affødte Nürnberg- og Tokyo-retssagerne, og tusinde af andre retssager siden krigen, i hvilke sejrsherren, selv i dag, uden på den mindste måde selv at skulle stå til ansvar for sine egne forbrydelser, har tilegnet sig retten til at tiltale og dømme den slagte.

I modsætning til den aristokratiske forfatter Chateaubriands (1768-1848) visioner, så er historikeren næppe bestilt til almindelige mennesker, og endnu mindre til de almindelige mennesker, der hævder at være guds egne.

Uanset hvilket emne, så har historikeren i almindelighed, og den revisionistiske historiker i særdeleshed, ingen anden mission, end at bestemme, hvorvidt det, der bliver sagt, er korrekt. Den mission er basal og indlysende, men også – som erfaringen viser os—farlig.

Noter

(1) "'Holocaust-Leugner,' 'Revisionist,' 'Negationist' -- jeder weiss, was ein solcher Vorwurf bedeutet. Er bedeutet soviel wie Ausschuss aus der zivilisierten Menschheit. Jemand, den eine solche Verdächtigung erreicht, ist erledigt. Seine bürgerliche Existenz ist dahin und sein Ansehen als Wissenschaftler ruiniert." "Man wird darüber zu reden haben, wie es um die Öffentlichkeit in einem Land bestellt sein muss, in dem es ausreicht, die Keule der Auschwitz-Lüge zu schwingen, um einem Wissenschaftler von Rang binnen einer Sekunde moralisch zu erledigen."

These are the words of Karl Schlögel, writing in defense of Gabor Tamas Rittersporn, who was accused by Maxime Leo of having lent his support to Robert Faurisson's freedom of speech in 1980. "Holocaust-Leugner im Berliner Center Marc Bloch," Berliner Zeitung, Feb. 12, 1998; "Eine Jagdpartie. Wie man einen Wissenschaftler ruiniert," Frankfurter Allgemeine Zeitung, Feb. 18, 1998, p. 42.

(2) "In July 1981 [actually, July 16, 1986], the Knesset passed a law that prohibited the denial of the Holocaust: 'The publication, in writing or orally, of work that denies the acts committed during the period of the Nazi rule, which are crimes against the Jewish people or crimes against humanity, or that downplays their dimensions with the intention of defending those who committed these crimes or of expressing support for or identification with them is liable to five years' imprisonment.' A proposal to

impose ten years' imprisonment was not accepted. Thus the extermination of the Jews was no longer a subject for the historians; it was almost as if it had been uprooted from history itself and had become a national doctrine of truth, protected by law, somewhat similar in legal status to religious faith. Indeed, in one way the Holocaust has even a higher status than religion: The maximum punishment for 'crass injury' to religious sensibilities or tradition -- including, presumably, any denial of God's existence -- is one year in prison." Tom Segev, *The Seventh Million: The Israelis and the Holocaust* (New York: Hill and Wang, 1993), p. 464.

(3) Bulletin quotidien d'informations de l'Agence télégraphique juive, June 2, 1986, pp. 1, 3.

(4) See: Robert Maxwell, "J'accuse," *Sunday Mirror* (owned by Maxwell), London, July 17, 1988, p. 2.

(5) "Jewish Militants: Fifteen Years, and More, of Terrorism in France," *The Journal of Historical Review*, March-April 1996, pp. 2-13.

(6) On the complications in using hydrocyanic acid (and Zyklon), see: R. Faurisson, "The Mechanics of Gassing," *The Journal of Historical Review*, Spring 1980, pp. 23-30; R. Faurisson, "The Gas Chambers of Auschwitz Appear to be Physically Inconceivable," *The Journal of Historical Review*, Winter 1981, pp. 311-317; R. Faurisson, "The Gas Chambers: Truth or Lie?," *The Journal of Historical Review*, Winter 1981, pp. 319-373, esp. pp. 356-358; B. Kulaszka, ed./ comp., *Did Six Million Really Die?: Report of the Evidence in the Canadian 'False News' Trial of Ernst Zündel* (Toronto: Samisdat, 1992), pp. 322-334, 471-489 (including the "Leuchter Report" and Nuremberg document NI-9912).

(7) M. Weber, "Zionism and the Third Reich," *The Journal of Historical Review*, July-August 1993, pp. 29-37.

(8) The "Jewish babies [were] thrown, alive, into the crematories." Thus writes Pierre Weil, director of the French public opinion poll institute SOFRES, in his article "L'anniversaire impossible," *Le Nouvel Observateur*, Feb. 9, 1995, p. 53.

(9) "Moreover, it is worthwhile ... to stress that the ghetto is historically a Jewish invention." Nahum Goldmann, *Le Paradoxe juif* (Paris, Stock, 1976), pp. 83-84. US edition: *The Jewish Paradox* (New York: 1978), p. 66. See also Pierre-André Taguieff, "L'identité juive et ses fantasmes," *L'Express*, Jan. 20-26, 1989, p. 65.

(10) R. Faurisson, "How the British Obtained the Confessions of Rudolf Höss," *The Journal of Historical Review*, Winter 1986-87, pp. 389-403.

(11) H. Roques, *The 'Confessions' of Kurt Gerstein* (IHR, 1989); H. Roques, *Quand Alain Decaux raconte l'histoire du SS Kurt Gerstein* (1998); "French Court Fines Faurisson, Roques for 'Holocaust Denial' Book," *The Journal of Historical Review*, Nov.-Dec. 1995, pp. 13-17.

(12) R. Faurisson, "Genocide by Telepathy, Hilberg Explains," *The Journal of Historical Review*, Jan.-Feb. 1999, pp. 15-16.

(13) See, for example, the 1960 letter by Martin Broszat, "No Gassing in Dachau," and, "Wiesenthal Re-Confirms: 'No Extermination Camps on German Soil'," both in *The Journal of Historical Review*, May-June 1993, pp. 9-12.

(14) Eric Conan, "Auschwitz: la mémoire du mal," *L'Express*, Jan. 19-25, 1995, p. 68. note "Major French Magazine Acknowledges Auschwitz Gas Chamber Fraud," *The Journal of Historical Review*, Jan.-Feb. 1995, pp. 23-24.

(15) E. Conan, "Auschwitz: la mémoire du mal," *L'Express*, Jan. 19-25, 1995 (cited above), p. 68. In 1992, that is, long after "the late 1970s," David Cole, a young Californian revisionist of Jewish origin, was presented as the discoverer of the "gas chamber" falsifications at Auschwitz I. In a mediocre video, he showed, on the one hand, the Museum guides' version (according to which the gas chamber is genuine) and, on the other hand, that of Franciszek Piper, a member of the Museum administration (for whom this gas chamber is "very similar" to the original). There was nothing new in that. The trouble was that Cole and his friends exaggerated greatly -- to put it mildly -- in later claiming that Piper had acknowledged that there had been a "fraud." There had indeed been a fraud, but unhappily Cole was not able to unmask it because he was too unfamiliar with the body of revisionist work. He could

have definitively confounded Piper by showing him, on film, the original blueprints I had discovered in 1975-1976 and published "in the late 1970s." These plainly show that today's alleged "gas chamber" is the result of a certain number of makeovers of the premises carried out after the war. For instance, the ceiling's four alleged "holes for the pouring in of the Zyklon B" were made -- quite crudely and clumsily -- after the war: the steel reinforcement bars in the concrete were broken by the Polish Communists and remain today as they were left then. (On the Cole video, note G. Raven, "Dramatic New Videotape Presentation Takes Aim at Key Holocaust Claims," and, D. Cole, "A Jewish Revisionist's Visit to Auschwitz," both in *The Journal of Historical Review*, March-April 1993, pp. 8-13.)

(16) R. J. van Pelt and D. Dwork, *Auschwitz, 1270 to the Present*, (London: Yale University Press, 1996; New York: W. W. Norton, 1996), pp. 363-364, 367, 369. note R. Faurisson, "The 'Gas Chamber' of Auschwitz I," *The Journal of Historical Review*, Sept.-Dec. 1999, pp. 12-13.

(17) See: "French Court Fines Faurisson, Roques for 'Holocaust Denial' Book," *The Journal of Historical Review*, Nov.-Dec. 1995, pp. 13-17. note "'The Jewish World' Against Pressac," *The Journal of Historical Review*, Jan.-Feb. 1996, p. 41. Three years later, Pressac was reduced to writing: "Thus, according to the statements of former members of the Sonderkommando, it is reckoned with firm certainty that a film on homicidal gassings was shot by the SS at Birkenau. Why should it not be found by chance [at some future date] in the attic or cellar of a former SS man?" Source: J.-C. Pressac, "Enquête sur les chambres à gaz," in *Auschwitz, la Solution finale* (Paris), Collections de L'Histoire, no. 3, October 1998, p. 41.

(18) J.-C. Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz* (CNRS, 1993), p. 148; J.-C. Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz* (Piper, 1994), pp. 199, 202. note R. Faurisson, "Auschwitz: Facts and Legend," *The Journal of Historical Review*, July-August 1997, pp. 17, 19.

(19) Arno J. Mayer, *Why Did the Heavens Not Darken?: The "Final Solution" in History* (New York: Pantheon, 1989), p. 362. In this same book he also wrote (p. 365): "Besides, from 1942 to 1945, certainly at Auschwitz, but probably overall, more Jews were killed by so-called 'natural' causes [starvation, disease, sickness, and overwork] than by 'unnatural' ones."

(20) Jacques Baynac in *Le Nouveau Quotidien* (Lausanne), September 2, 1996, p. 16, and September 3, 1996, p. 14. See, beforehand, Jacques Baynac and Nadine Fresco, "Comment s'en débarrasser?" ("How to get rid of them?" -- that is, the revisionists"), *Le Monde*, June 18, 1987, p. 2. note R. Faurisson, "An Orthodox Historian [Baynac] Finally Admits That There is No Evidence for Nazi Gas Chambers," *The Journal of Historical Review*, July-August 1998, pp. 24-28.

(21) It has sometimes been held that the six million figure originated in a newspaper article published in ... 1919, under the signature of Martin H. Glynn, former governor of New York: "The Crucifixion of Jews Must Stop!" (*The American Hebrew*, October 31, 1919). In this article Glynn made an appeal for contributions to help six million European Jews who, he wrote, were being subjected to starvation and persecution and were thus experiencing a "holocaust," a "crucifixion." (A facsimile of a portion of this article is in *The Journal of Historical Review*, Nov.-Dec. 1995, p. 31.) The word "holocaust," with the meaning of "disaster," is attested in English as early as the 17th century. In this 1919 usage, it designates the consequences of a famine described as an impending disaster. In 1894, French Jewish writer Bernard Lazare (1865-1903) applied the word to the massacres of Jews: "... from time to time, kings, noblemen, or the urban rich offered their slaves a holocaust of Jews ... the Jews were offered in holocaust." B. Lazare, *L'Antisémitisme, son histoire et ses causes* (Paris: L. Chailley, 1894; re-issued: Paris, La Vieille Taupe, 1985), pp. 67, 71.

(22) Lucy S. Dawidowicz, *A Holocaust Reader* (New York: Behrman House, 1976), p. 327.

Weissmandel's letters were published in Hebrew in New York in 1960 under the title *Min hametzar*. Portions of two of them are published in translation in *A Holocaust Reader*.

(23) For this discovery I am indebted to the German historian Joachim Hoffmann. See: J. Hoffmann, *Stalins Vernichtungskrieg 1941-1945* ("Stalin's War of Annihilation"), Munich: Verlag für Wehrwissenschaften, 2nd edition, 1995, p. 161, and n. 42 on p. 169. Hoffmann points out that

Ehrenburg gave that figure in an article in the Soviet War News of January 4, 1945, headlined: "Once Again -- Remember!" While trying to verify this point at London's Imperial War Museum, I found nothing under that date. However, I did find the text mentioned by Hoffmann under another heading and another date: "Remember, Remember, Remember," in Soviet War News, December 22, 1944, pp. 4-5. In the 5th edition of *Stalins Vernichtungskrieg 1941-1945* (Munich: Herbig, 1999), see pp. 183, 193-194, 327, 390-393, including facsimile of Ehrenburg's essay in the Soviet War News of Dec. 22, 1944.

(24) "Holocaust Survivors," Adina Mishkoff, Administrative Assistant, AMCHA, Jerusalem, August 13, 1997. (The figures are provided by the office of Israel's prime minister.)

(25) The Museum's miserable and fallacious mock-up has openings in the roof for introducing the Zyklon (openings that, in fact, never existed), as well as allegedly perforated pillars (which, as one can also see today, were solid). This mock-up is reproduced in another guide book published in 1995: Jeshajahu Weinberg and Rina Elieli, *The Holocaust Museum in Washington* (New York: Rizzoli), pp. 126-127. On the other hand, this second guidebook does not show the "document" that Berenbaum had presented in his own 1993 guide, *The World Must Know* (p. 138) as an exhibit par excellence proving the reality of homicidal gassings: an alleged gas chamber door at Majdanek. Regarding this Majdanek "gas chamber" door, see: R. Faurisson, "The US Holocaust Museum: A Challenge," *The Journal of Historical Review*, July-August 1993, pp. 14-17, esp. p. 16; "Gas Chamber Door Fraudulently Portrayed at US Holocaust Museum," *The Journal of Historical Review*, Sept.-Oct. 1993, p. 39.

(26) *Le Nouvel Observateur*, Sept. 30, 1993, p. 96.

(27) *All Rivers Run to the Sea: Memoirs*, volume I (New York: Knopf, 1995), p. 74.

(28) Michael Berenbaum and Abraham J. Peck, eds., *The Holocaust and History: The Known, the Unknown, the Disputed and the Reexamined*. Published in association with the United States Holocaust Memorial Museum (Washington, DC). Bloomington: Indiana University Press, 1998. xv + 836 pages; 55 contributions. See the review by R. Faurisson of this book: "Much 'Holocaust' But No History: The Failure of Rabbi Berenbaum," *The Journal of Historical Review*, Sept.-Oct. 1998, pp. 29-31.

(29) M. Berenbaum and A. J. Peck, eds., *The Holocaust and History* (cited above), p. 15.

(30) Compare this with the media exaggerations about "genocide" in Timisoara, Romania, December 1989. On this see the essay by Faurisson, "Un mensonge gros comme le siècle," in his *Écrits révisionnistes* (1999), vol. III, p. 1141-1150.

(31) The purported model of a crematory with its "gas chamber" on display at the Auschwitz State Museum, as well as the one at the US Holocaust Memorial Museum in Washington, are so cursory in design precisely regarding the "gas chamber," and at such variance with the remains that one may examine on site at Auschwitz-Birkenau, that it is laughably simple to prove that these two models are purely fanciful. See above, note 25.

(32) Among the best known are: Odette Abadie, Louise Alcan, Esther Alicigüzel, Jehuda Bacon, Charles Baron, Bruno Baum, Charles-Sigismund Bendel, Paul Bendel, Maurice Benroubi, Henri Bily, Ada Bimko, Suzanne Birnbaum, Eva Brewster, Henry Bulawko, Robert Clary, Jehiel Dinour (alias K. Tzetnik), Szlama Dragan, Fania Fénelon, Arnold Friedman, Philip Friedman, Michel Gelber, Israël Gutman, Dr. Hafner, Henry Heller, Benny Hochman, Régine Jacubert, Wanda Jakubowska, Stanislas Jankowski alias Alter Fajnzylberg, Simone Kadouch-Lagrange, Raya Kagan, Rudolf Kauer, Marc Klein, Ruth Klüger, Guy Kohen, Erich Kulka, Simon Laks, Hermann Langbein, Leo Laufer, Sonia Litwinska, Renée Louria, Henryk Mandelbaum, Françoise Maous, Mel Mermelstein, Ernest Morgan, Filip Müller, Flora Neumann, Anna Novac, Myklos Nyszli, David Olère, Dounia Ourisson, Dov Paisikovic, Gisella Perl, Samuel Pisar, Macha Ravine-Speter, Jérôme Scorin, Georges Snyders, Henri Sonnenbluck, Jacques Stroumsa, David Szmulewski, Henri Tajchner, Henryk Tauber, Sima Vaïzman, Simone Veil née Jacob, Rudolf Vrba, Robert Weil, Georges Wellers ...

- (33) The US edition of *Fragments* was published in 1996 by Schocken (Random House), New York.
- (34) *Weltwoche* (Zurich), August 27 and September 3, 1998; Nicolas Weil, "La mémoire suspectée de Benjamin Wilkomirski," *Le Monde*, October 23, 1998, p. v. note "Holocaust Survivor Memoir Exposed as Fraud," *The Journal of Historical Review*, Sept.-Oct. 1998, pp. 15-16.
- (35) Donald Watt, *Stoker: The Story of an Australian Soldier Who Survived Auschwitz-Birkenau* (Simon & Schuster [Australia], 1995). note Doug Collins, "Australian Rambo Unmasked at Last," *The Journal of Historical Review*, Jan.-Feb. 1998, p. 5-6.
- (36) Fred Sedel, *Habiter les ténèbres* ("Living in the Gloom"), Paris and Geneva: La Palatine, 1963, and Paris: A.-M. Métaillié, 1990. note R. Faurisson, "A Prominent False Witness: Elie Wiesel," IHR leaflet, 1996; R. Faurisson, "Auschwitz: Facts and Legend," *The Journal of Historical Review*, July-August 1997, pp. 14-19; R. Faurisson, "Elie Wiesel: One More Lie," *The Journal of Historical Review*, May-June 1999, p. 28.
- (37) *Vivre, c'est vaincre* ("To Live is to Win"), by A. Rogerie (Maulévrier: Maine-et-Loire, France, 1988), is presented as having been written in 1945 and printed in the third quarter of 1946. In 1988, it was republished with fanfare by Héraut-Editions, with, on the cover, a blurb strip reading "J'ai été témoin de l'Holocauste" ("I was witness to the Holocaust"). It was in *Le Figaro* of May 15, 1996, (p. 2) that Rogerie declared that he had "beheld the Shoah at Birkenau." The extremely succinct description of the "gas chambers" and of the ovens with which he was supplied conflicts with today's accepted version: his "witness" had told him of gas entering the chambers from shower heads, and of electric ovens (p. 75).
- (38) A. Rogerie, *Vivre, c'est vaincre* (cited above), pp. 70, 85, 82 ("Caïds"), 83 ("Planque royale," "je garde de bons souvenirs"), 84, 87 ("A l'encontre de bien d'autres, j'y ai été moins malheureux que partout ailleurs").
- (39) Samuel Gringauz, "Some Methodological Problems in the Study of the Ghetto," in *Jewish Social Studies* (A Quarterly Journal Devoted to Contemporary and Historical Aspects of Jewish Life), Volume XII, edited for The Conference on Jewish Relations, New York, 1950, pp. 65-72; p. 65.
- (40) H. Rauschning, *Hitler Speaks* (London: T. Butterworth, 1939). Published in the US under the title *The Voice of Destruction* (New York: G.P. Putnam's Sons, 1940). Note David Irving, *Hitler's War* (London: Focal Point, 1991), p. 8 (introduction); "Rauschning's Phony 'Conversations With Hitler': An Update," *The Journal of Historical Review*, Winter 1985-86, pp. 499-500.
- (41) Statement by Justice Jackson on June 21, 1946. Trial of the Major War Criminals Before the International Military Tribunal (Nuremberg: 1947-1949), IMT "blue series," vol. 16, pp. 529-530.
- (42) M. Weber, "The 'Warsaw Ghetto Boy'," *The Journal of Historical Review*, March-April 1994, pp. 6-7.
- (43) Nahum Goldmann, *Le Paradoxe juif* (cited above), pp. 148-149. US edition: *The Jewish Paradox* (New York: 1978), p. 122. note M. Weber, "The Nuremberg Trials and the Holocaust," *The Journal of Historical Review*, Summer 1992, esp. pp. 170-172, 202.
- (44) A. Neave, *They Have Their Exits* (London: Hodder and Stoughton, 1953), p. 172.
- (45) The two words in quotation marks, "boys" and "job," appear in the original in English.
- (46) Gentioux is in the French département of Creuse. Saint-Martin-d'Estréaux, in the Loire département. From a text of about 250 words on the Saint-Martin-d'Estréaux memorial, one may particularly remember the following: "More than twelve million dead! As many individuals thus to go unborn! Still more maimed, wounded, widowed and orphaned! Countless billions in assorted destructions. Scandalous fortunes made from human misery. The innocent before firing squads. The guilty honored. A horrid life for the disinherited. The frightful price to pay." Further on it reads: "The spirit of Nations must be improved by improving that of individuals with an enriched and widely expanded instruction. The people must know how to read. And above all to grasp the importance of what they read." The text ends: "Cursed be war. And its perpetrators!"

- (47) See: Christiane Gallus, "Une pandémie qui a fait trois fois plus de victimes que la guerre de 1914-1918" ("A pandemic that claimed three times as many victims as the war of 1914-1918"), *Le Monde*, Dec. 31, 1997, p. 17.
- (48) Hitler: Born at Versailles, by Léon Degrelle (1906-1994). Published by the IHR (hardcover, 535 pages, with photos).
- (49) Pierre Kaufmann, "Le danger allemand" ("The German Danger"), *Le Monde*, Feb. 8, 1947.
- (50) See: Arthur Ponsonby, *Falsehood in Wartime* (New York: E.P. Dutton, 1929; IHR, 1991).
- (51) Mark Weber, "Bergen-Belsen Camp: The Suppressed Story," *The Journal of Historical Review*, May-June 1995, pp. 23-30. Source cited: Raymond Phillips, ed., *Trial of Josef Kramer and Forty-Four Others (The Belsen Trial)*, (London: William Hodge, 1949), pp. 163-166.
- (52) Such was the case, for instance, of Bartley C. Crum in his book *Behind the Silken Curtain* (New York: Simon & Schuster, 1947), p. 114. As late as 1978, a Jewish publication was to show that bulldozer, but not without shrewdly beheading the driver in such a way as to hide his British army beret. Arthur Suzman and Denis Diamond, *Six Million Did Die: The Truth Shall Prevail* (Johannesburg: South African Board of Jewish Deputies, 1978, 2nd edition), p. 18.
- (53) Alfred Hitchcock, born in 1899, was already well known in 1945. For his macabre or morbid tastes, his art of manipulating the public," and the strange fascination brought to bear on his mind by gas, one may read Bruno Villien, *Hitchcock* (Paris: Colonna, 1982), pp. 9-10.
- (54) *Le Figaro*, October 24, 1997, p. 10.
- (55) H. Arendt, *The Origins of Totalitarianism* (New York: Harcourt, Brace, 1951), p. 446, n. 138.
- (56) A famous French Communist résistant, Marcel Paul, much like General Rogerie, had a rather "good war" in the camps.
- (57) *Le Figaro*, Jan. 16, 1995, p. 29.
- (58) "La Shoah, de la réalité aux shows. Face aux récits des déportés, l'indécente mise en scène de leurs libérateurs," *Libération*, Dec. 18, 1995, p. 41.
- (59) R. Faurisson, "The Detail," *The Journal of Historical Review*, March-April 1998, pp. 19-20.
- (60) "Capituler en rase campagne": Pierre Vidal-Naquet, "Le secret partagé," *Le Nouvel Observateur*, Sept. 21, 1984, p. 80.
- (61) Letter appearing in *Nation Review* (Australia), June 21, 1979, p. 639. (In 1997 Rubinstein was Professor of History at the University of Wales -Aberystwyth.)
- (62) "The Left, the Right, and the Jews," *Quadrant* (Australia), Sept. 1979, p. 27.
- (63) Bernard Jouanneau, *La Croix*, Sept. 23, 1987, p. 2. (LICRA = Ligue internationale contre le racisme et l'antisémitisme)
- (64) *Globe and Mail* (Toronto), June 2, 1998, pp. A1, 15. Together with his son, Edgar Bronfman, Jr., the senior Bronfman controls the Seagram's group, a North American alcohol empire that also includes such major media holdings as Universal Studios and MCA. In early 1998 a group of prominent Americans, including former Bush administration cabinet member William Bennett, voted Brofman the first ever "Silver Sewer" award, notably for the Jerry Springer Show, owned by Universal subsidiary USA Networks, which features "pregnant strippers, teenage prostitutes fighting with pimps, or undertakers having sex with corpses." (*Financial Times*, March 21-22, 1998, p. 2)
- (65) See: "Jewish Militants: Fifteen Years, and More, of Terrorism in France," *The Journal of Historical Review*, March-April 1996, pp. 2-13. note M. Weber, *The Zionist Terror Network* (IHR, 1993).
- (66) B. Lazare, *L'Antisémitisme, son histoire et ses causes* (cited above), opening page of first chapter. Bernard Lazare (1865-1903), a major French Jewish writer of the late 19th century, played an important role in the Dreyfus affair.
- (67) B. Lazare, *L'Antisémitisme* (cited above), p. 27.
- (68) A. Kaspi, *Les Juifs pendant l'Occupation* ("The Jews during the Occupation"), revised edition (Paris: Le Seuil, 1997 [1991]), p. 109, n. 27.

(69) I sometimes hear it said that there is greater risk for a Jew than for a non-Jew to profess revisionist views. The facts disprove this assertion. Not one Jew has been convicted or held liable in court for revisionism, not even Roger-Guy Dommergue (Polacco de Menasce) who, for years, has produced the most vehement writings against the lies of those whom he calls his "fellow creatures" (congénères). No one as yet has ventured to invoke either the Pleven (1972) or the Fabius-Gaysot Act (1990) against him. At the same time, the case of the young American revisionist David Cole deserves to be recalled, for it shows to what degree of violence certain Jewish organizations can resort in order to silence Jews who have sided with the revisionist cause. (In January 1992, for example, David Cole was physically attacked by Jewish thugs of the "Jewish Defense League," who pushed him down a flight of stairs and hit him in the face, bloodying his nose. Source: M. Weber, *The Zionist Terror Network* [IHR, 1993], p. 14.)

(70) Note especially the case of Bernard Notin. R. Faurisson, "The Notin Affair: Jewish Organizations Make the Law," *The Journal of Historical Review*, Sept.-Oct. 1997, pp. 17-18.

(71) An independent researcher, even if he does not identify himself as a revisionist, can contribute indirectly to revisionism by the mere quality of his work. I shall mention one name here, that of Jean Plantin, director of a publication whose title alone indicates its erudite character: *Akribeia*, the name of his quarterly, is Greek for "exactitude," "painstaking care," and has given French the learned word "acribie" (quality of the scholar who works with extreme care). *Akribeia*, 45/3, Route de Vourles, 69230 Saint-Genis-Laval, France. (See: "Scholarly French Journal Strives for 'Exactitude'," *The Journal of Historical Review*, Nov.-Dec. 1998, pp. 31.)

(72) See the pertinent analysis by Guillermo Coletti, "The Taming of Holocaust Revisionism," distributed on the Internet (November 13, 1998) by the Anti-Censorship News Agency (E-mail address: anti_censor@hotmail.com).

(73) "Forgetting is not our main virtue" -- the words of the president of the board (consistoire) of the Toulouse Jewish community, as cited in *Le Figaro*, Oct. 9, 1997, p. 10.

(74) Serge Thion is, in particular, the author of a revisionist work bearing the eloquent title *Une Allumette sur la banquise* ("A Match to the Ice Floe"). A revisionist book, he writes (p. 90), even if its contents seem like dynamite, perhaps gives off, all told, no more light and heat than a match "in the polar night, put to the ice floe of frozen ideas."

(75) See: M. Weber, "French Courts Punish Holocaust Apostasy," *The Journal of Historical Review*, March-April 1998, pp. 14-18; "Swiss Court Punishes Two Revisionists," *The Journal of Historical Review*, July-August 1998, pp. 2-10.

(76) See: "Un libraire espagnol condamné pour 'apologie de génocide'" ("A Spanish Bookseller Convicted for 'Justification of Genocide'"), *Le Monde*, Nov. 19, 1998, p. 3; also, an article by Emmanuel Ratier in his periodical *Faits & Documents* ("Facts & Documents"), Paris, Dec. 1, 1998, p. 12. (See also: M. Weber, "Spanish Court Sentences 'Thought Criminal'," *The Journal of Historical Review*, Nov.-Dec. 1998, pp. 21-23.)

(77) In late 1998 it was announced that a new Canadian anti-revisionist law would permit police to make house searches to seize books and other materials that, in their view, might serve to spread revisionism. The proposed law also stipulated that the regular courts are to bring their procedures into line with those of the ad hoc Commission tribunals, which would mean that a defendant would no longer be permitted to argue that what he wrote is in fact the truth. See: "Crackdown on hate materials planned," *National Post* (Canada), November 25, 1998.

(78) *Athens News*, June 28, 1998, p. 1; "Jewish Group Demands More Anti-Revisionist Laws," *The Journal of Historical Review*, July-August 1998, p. 22.